

ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ — Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΑΡ.
70

Ο ΔΑΙΜΟΝΑΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

**“ΤΙΜΗ ΚΑΙ ΠΕΡΦΘΑΝΕΙΑ ΣΟΥ ΠΟΥ ΓΕΝΝΗΘΗΚΕΣ ΕΛΛΗΝΑΣ,,
ΑΡΙΘ. 70 - ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ - ΔΡΑΧ. 2**

‘Ο Ταρζάν παραδίνεται χωρίς αντίστασι στους δυο κακούργους

Ο ΔΑΙΜΟΝΑΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΕΝΑ ΓΛΕΝΤΙ
ΣΤΟ ΣΙΚΑΓΟ!

Φαντασθήτε, για μιὰ στιγμή, πώς θριασκόμαστε στο Σικάγο της ‘Αμερικής. Σ’ αὐτὴ τὴν ἀπέραντη πόλι τῶν ὀργίων καὶ τοῦ ἐγκλήματος! ‘Ετσι — μὲ τὴ φαντασία μας πάντοτε — φθάνουμε στὴ Χάρβαν, τὴν πιὸ κακόφημη

Τοῦ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

συνοικία τῆς μεγαλούπολης. ‘Αρχίζουμε νὰ κατεβαίνουμε τ’ ἀμέτρητα σκαλοπάτια ἐνὸς ὑπόγειου λαϊκοῦ κέντρου. Εἶναι τὸ χειρότερο καταγῶγι τοῦ ὑπόκοσμου καὶ τῆς διαφθορᾶς...

Εἶναι φανερό ἀκόμα πὼς μεγάλο γλέντι γίνεται κάτω !

"Αγρια ξεφωνητά χαράς, τσουγκρίσματα ποτηριών και μεθυσμένα τραγούδια φθάνουν στ' αυτιά μας!... Βαρεία μурωδιά πιοτού και τσιγάρου κτυπάει στα ρουθούνια μας.

Και νά: Τά σκαλοπάτια τελειώνουν τώρα. Έχουμε φθάσει σέ μιὰ τεράστια—υπόγεια φυσικά—αίθουσα. Άδύναμα φωτισμένη μέ άραιά κόκκινα λαμπρόνια...

Καλά τ'όχαμε φαντασθή, άλήθεια: Τρικούθερτο γλέντι γίνετ' έδώ μέσα! Χαλασμός κόσμου!

Καμμιά έκατοστή άντρες, κι' άλλες τόσες γυναίκες, θρίσκονται σέ κραιπάλη μεθυσιού.

Χορεύουν σάν καννίβαλοι της Ζούγκλας! Ούρλιάζουν σάν θρυκόλακες του "Αδη! Καπνίζουν σάν καμινάδες θαποριών. Πίνουν σάν θατράχια.

Οί άντρες, όλοι νέοι: από τριάντα ως σαράντα, τό πολύ, χρόνων. Τρομερές και άπαίσιες έγκληματικές φυσιогνωμίες. Φαίνονται σάν κακοϋργοί, λαθρέμποροι, δολοφόνοι έξ έπαγγέλματος, δραπέτες κατέργων!...

Κι' οί γυναίκες, φυσικά, τό ίδιο: Πρόσωπα φρικτά! Έκφυλα! Ντύσιμο ελάχιστο. Γέλιο πρόστυχο! Κινήσεις αδιάντροπες, προκλητικές!

Τό όργιώδικο γλέντι θρίσκεται τώρα στο κατακόρυφο!

"Ενας άπ' όλους, ό πιό μεγαλόσωμος και χεροδύναμος, σηκώνει σέ μιὰ στιγμή τό ποτήρι του. Και ξεφωνίζει μεθυ-

σμένα :

— Καλή τύχη, παιδιάαα! Ζήτω ό «Δαίμονας της Ζούγκλασας!»...

"Υστερα, αδειάζοντας τό περιεχόμενο του ποτηριού του, τό κτυπάει μέ όρμη. Τό κάνει χίλια κομμάτια που σκορπίζονται δεξιά κι' άριστερά!

"Αγριες μεθυσμένες κραυγές τραντάζουν τώρα την άπέραντη υπόγεια αίθουσα. Κι' όλοι μαζί, άντρες και γυναίκες, σηκώνουν τά ποτήρια. Ρουφάνε μέ άνείπωτη ήδονή τό γλυκόπιτο φαρμάκι τους. Κι' άμέσως τά πετάνε κι' αυτοί μέ λύσσα: στούς τοίχους, στο πάτωμα, στο ταβάνι!

Άμέτρητα τώρα κομματάκια γυαλιά τινάζονται δεξιά κι' άριστερά. Μερικοί από τούς άνδρες, κτυπιώνται άπ' αυτά. Τραυματίζονται.

Βρίζουν πρόστυχα! Βλαστημούν άπαίσια!

Δυό-τρείς από δαύτους πιάνονται στα χέρια. Κτυπιώνται μέ λύσσα και μανία. "Άλλοι ζητάνε νά τούς χωρίσουν. Γίνεται μεγάλο μπέρδεμα, φασαρία, κακό!...

Σέ λίγες στιγμές ό καυγάς έχει γενικευθή. Άνδρες και γυναίκες γίνοντ' ένα κουβάρι. Χτυπιώνται μέ γροθιές, μέ κλωτσιές, μέ καρέκλες και μέ μαχαίρια ακόμα. Πέφτουν και μερικοί πυροβολισμοί!

Ο ένας ποδοπατάει τόν άλλον!... Οί γυναίκες θγάζουν σπαρτακτικά ξεφωνητά!

Μεγάλο μακελειό γίνεται.. Σωστή μάχη!...

Ταυτόχρονα όμως... "Αλλά

για κутτᾱῒτε κι' ἑσείς ἐκεῖ
στὴν ἀπόμερη γωνιά τῆς αἰ-
θουσας. Ναί, ἐκεῖ στὸ μικρὸ
τραπεζάκι:

Ἐνὰ παράξενο ζευγάρι κά-
θεται ἡσυχο κι' ἀτάραχο. Λὲς
καὶ δὲν συμβαίνει τίποτα γύ-
ρω τους! Πίνουν σαμπάνια.
Καπνίζουν μυρωδάτα τσιγά-
ρα.

Ἐκεῖνος: Δὲν θᾶναι παρα-
πάνω ἀπὸ σαράντα χρόνων.
Μὲ πλάτες τετράγωνες καὶ
παράστημα ἀθλητικό. Μὲ φυ-
σιогνωμία κοινοῦ ἐγκλημα-
τία. Καὶ ντυμένος σὺν κυνη-
γὸς ἀγρίων θηρίων τῆς Ζούγ-
κλας.

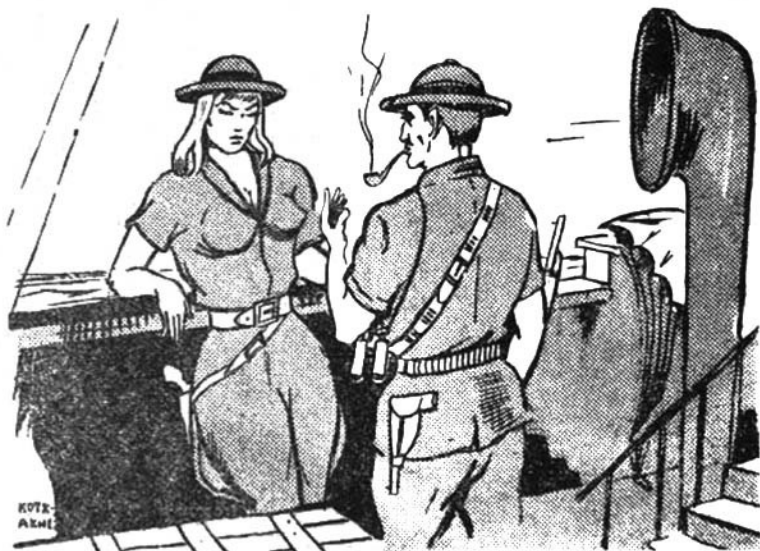
κλας.

Ἐκεῖνη: Μιὰ νέα κι' ὁμορ-
φη ξανθεῖα γυναικα. Μὲ κορ-
μί φιδίσιο. Ἀλλὰ πρόσωπο ἁ-
γριο καὶ μάτια σατανικά! Ἡ
φωνή τῆς εἶναι θαρεῖα καὶ
βραχνή ἀπ' τὰ τσιγάρα. Ντυ-
μένη κι' αὐτὴ σὺν τὸ σύντρο-
φὸ τῆς...

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΕΝΟΣ ΚΑΚΟΥΡΓΟΥ!

Ὁ ἄντρας μὲ τὶς φαρδιεῖς
τετράγωνες πλάτες, τὴν κυτ-
τάζει τώρα χαμογελῶντας:

— Ἔτσι εἶναι, ἀγαπητὴ μου

Ὁ «Δαίμονας τῆς Ζούγκλας» πλέει ὁλοταχῶς γιὰ τὸ Μεγάλον
Λιμάνι τῆς Ἀφρικῆς.

Ζεράν: Οί τολμηροί δοθηᾶνε τὴν τύχη! Κι' ὄχι ἡ τύχη τοὺς τολμηροὺς, ὅπως λένε.

Ἡ μάχη, τὸ κακὸ καὶ τὸ πανδαιμόνιο ποὺ γίνεται πλάϊ τους, μέσα στὴν ἴδια αἰθουσα, συνεχίζεται σὲ μεγαλειότερη ἔντασι.

Ἡ ξανθειὰ γυναῖκα τὸν ρωτάει :

— Πῶς εἶπες; Δὲν σὲ ἀκουσα, Μπαλούχ...

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν ἐγκληματική φυσιογνωμία, μουρμουρίζει :

— Πῶς νὰ μ' ἀκούσης...

Καὶ γυρίζοντας ἥρεμα τὸ κεφάλι του, ρίχνει μιὰ ματιά στὸ φοβερὸ μακελειὸ ποὺ γίνεται. Ἀντικρῦζει τοὺς ἄνδρες καὶ τίς γυναῖκες νὰ συμπλέκωνται. Νὰ κτυπιῶνται μὲ μαχαίρια καὶ πιστόλια. Κι' ἀποφαίνεται ἀτάραχος :

— Ἔ, μὰ αὐτοὶ κοντεύουν νὰ μεθύσουνε πιά!

Ἀμέσως σηκώνεται ἀπ' τὴν καρέκλα του. Τοὺς κυττάζει, γιὰ λίγο, σὰ νὰ καμαρώνη. Χαμογελάει ἱκανοποιημένος, γιὰ τὴν ὁρμή καὶ τὴ μαχητικότητα τους...

Τέλος βγάζει μιὰ δυνατὴ φωνή :

— Ἔ, παιδιά! Κἄντε πιὸ ἥσυχα. Δὲν μπορούμε νὰ κουβεντιάσουμε!

Καὶ νά: Ἀμέσως μὲ τὸ ἀκουσμα τῆς φωνῆς του γίνεται κατὰ ἀπίστευτο :

Ἡ μάχη καὶ τὸ μακελειὸ σταματᾶνε μὲ μιᾶς! Τὰ μαχαίρια, καὶ τὰ πιστόλια μπαίνουν στὶς θῆκες τους!...

Οἱ μεθυσμένοι κακοῦργοι,

ποὺ πρὶν λίγες στιγμὲς σφάζοντουσαν, γίνονται ἀμέσως ἀρνάκια!

Εἶναι φανερὸ πῶς τρέμουν τὸν ἄνθρωπο αὐτόν. Σίγουρα θὰ εἶναι χειρότερος ἀπὸ ἐκείνους. Θὰ εἶναι ὁ Ἀρχηγὸς τους.

Τὰ γκαρσόνια τοῦ Κέντρου σέρνουν τώρα σὲ μιὰ πλαινὴ αἰθουσα τοὺς τραυματισμένους ἄντρες. Τὶς λιπόθυμες γυναῖκες. Σφουγγαρίζουν τὰ αἵματα ἀπ' τὸ πάτωμα...

Ἔτσι γρήγορα τὸ γλέντι ξαναρχίζει. Ὅλα πιά εἰν' ἐν τάξει: Οὔτε γάτος, οὔτε ζημιά, ὅπως λένε.

Στὸ ἀπόμερο τραπεζάκι τῆςγωνιάς, τὸ παράξενο ζευγάρι συνεχίζει τὴν κουβέντα του...

Ὁ ἀπαίσιος Μπαλούχ, μὲ τὴν ἐγκληματικὴ μορφή, ἐξηγεῖ στὴ σατανικὴ συντροφισσά του :

— Ναί, Ζεράν!... Τ' ὄνειρό μου, ἦταν πάντα νὰ κατακτήσω τὴν ἄγρια κι' ἀνεκμετάλλευτη Ζούγκλα!...

Ἡ ξανθειὰ σατανικὴ γυναῖκα τὸν διακόπτει:

— Αὐτὰ τὰ ξέρω!... Μοῦ τάχεις πεῖ τόσες φορές!...

Ὁ σύντροφός της συνεχίζει σὰ νὰ μὴ τὴν ἀκουσε:

— Ναί... Νὰ κάνω τὴ Ζούγκλα ἓνα ἀπέραντο τοιφλίκι μου!... Ν' ἀρπάξω τοὺς αἰετρητοὺς θησαυροὺς της! Νὰ γίνω ὁ πλουσιώτερος ἄνθρωπος τοῦ Κόσμου!...

»Ναί... Εἶχα κάνει ὅλα τὰ σχέδια! Εἶχα σὰ χέρια μου τοὺς καλύτερους χάρτες. Ὁ-

μως μούλειπαν τὰ λεφτά. Για μιὰ τέτοια «δουλειά» χρειαζόντουσαν μεγάλα κεφάλαια!

Ἡ Ζερὰν συμπληρώνει πολὺ σιγά:

— Νομίζω πὼς ἡ τελευταία διάρρηξι πού ἔκανες στὴν Τράπεζα, σοῦδωσε τὰ κεφάλαια αὐτά.

— Ναί, θέβαια...

— Προχώρησε παρακάτω, λοιπόν... Αὐτὰ τὰ ξέρω!

Καὶ προσθέτει χαμογελῶν-
τας :

— Μὰ μεθυσμένος εἶσαι, καϋμένε Μπαλούχ; Μ' ἔχεις ταραξεί στὴ φλυαρία, ἀπόψε. Μπὰ σὲ καλὸ σου!

Ὁ ἄντρας μὲ τὸ ἀθλητικὸ παράστημα δείχνει μὲ μιὰ κίνησι τοῦ χεριοῦ τοὺς ἀνθρώπους του πού γλεντοκοπᾶνε στὴν ἀπέραντη ὑπόγεια αἴθουσα. Καὶ συνεχίζει σὰ νὰ κουθεντιάζη μὲ τὸν ἑαυτὸ του:

— Ὑστερα μάζεψα ὅλ' αὐτὰ τὰ καθάρματα τοῦ Σικάγου! Χά, χά, χά!... Τὰ πλήρωσα καλὰ γιὰ νὰ δεχτοῦν νὰ ταξιδέψουνε στὴ Ζούγκλα!.. Ἐλπίζω ἐκεῖ νὰ ξεκαθαρίσουν γρήγορα τοὺς δυὸ μεγάλους μπελλάδες: τὸν Ταρζάν καὶ τὸν Γκαούρ! Ὅλ' οἱ ἄλλοι δὲν ἀξίζουν οὔτε ἓνα σέντι!

Ἡ πανέμορφη ξανθειά Ζερὰν κυττάζει τώρα τὸ σύντροφό της μὲ προσποιητὸ θαυμασμό :

— Πάντοτε πίστευα στὴ μεγαλοφυΐα σου, Μπαλούχ! Ἡμουν βεβαία πὼς θάκανες κάποτε στὴ ζωὴ σου κάτι μεγάλο! Κάτι ὑπέροχο! Ἀλλὰ γιὰ πές' μου, ἀγαπημένε μου :

Γιατί μὲ θέλεις μαζί σου; Γιατί ἐπιμένεις νὰ σ' ἀκολουθήσω στὴ μακρυνή κι' ἀγρία αὐτὴ χώρα;

Ὁ Μπαλούχ τὴν κυττάζει παράξενα στὰ μάτια. Ἀποκρίνεται :

— Γιατί θέλω νὰ σοῦ φορέσω στέμμα!... Νὰ σὲ κάνω βασίλισσα! Βασίλισσα τῆς Ζούγκλας!...

Καὶ συνεχίζει μὲ ἀκράτητο ἐνθουσιασμό :

— Μὲ τὰ λεφτά ἀπ' τὴ «δουλειά» τῆς Τράπεζας, ἀγόρασα τὸ μεγάλο φορτηγὸ καράβι. Τὸ θάφτισα ὁ «Δαίμονας τῆς Ζούγκλας»! Μ' αὐτὸ θὰ ταξιδέψουμε σίγουρα. Θὰ φτάσουμε στὴ μακρυνή Ἀφρική... Πάνω στὸ κατὰστρωμα ἔχω κι' ἓνα ἐλικόπτερο. Κάτω στ' ἀμπάρια ἔχω κρύψει κάθε λογῆς ὄπλα!.. Τὸ πλήρωμα — καθὼς θέλεις — εἶναι ἓνας κι' ἓνας: Κακοῦργοι, δολοφόνοι, λαθρέμποροι, ληστές, δραπέτες τῶν κατέργων! Ὅλη ἡ... ἀφρόκρεμα τοῦ ἐγκλήματος!

Ἡ Ζερὰν ρωτᾷε κάπως ἀνήσυχη:

— Κι' ἡ ἀστυνομία;

Ὁ ἀπαίσιος Μπαλούχ καγχαρίζει:

— Χά, χά, χά! Ἡ ἀστυνομία εἶναι τὸ πιὸ κουτὸ ζῶο τῆς Ἀμερικῆς! Ἐχει πιστέψει πὼς πηγαίνω στὴ Ζούγκλα γιὰ ἐμπόριο ἐλεφαντοκόκκαλου! Χά, χά, χά! Ὅσο γιὰ τοὺς ἀνθρώπους μου νομίζει πὼς εἶναι ὅλοι τους θγαλμένοι ἀπὸ... Μοναστήρια!.. Χά, χά, χά!...

‘Η Ζερὰν μένει γιά λίγο σιωπηλή καί θαθεία συλλογιμένη.

Εἶναι χορεύτρια στό καταγώγιο αὐτό κέντρο τοῦ Σικάγου. “Υποὺλη, καταχθόνια καί σατανική γυναίκα! Ποτέ της δὲν ἔχει νοιώσει ἀγάπη γιά τὸν Μπαζάλ. “Ομως τώρα βλέπει τὴν τύχη νὰ τῆς χαμογελάει. Δὲν εἶναι μικρὸ πρᾶμα ἀπὸ μιὰ κοινὴ χορεύτρια νὰ γίνῃ βασίλισσα! Βασίλισσα τῆς ἀπέραντης καί πλούσιας Ζούγκλας!...

“Ἔτσι, προτείνει γρήγορα τὸ χέρι της στὸν ἀρχικακοῦργο :

— “Εν τάξει, Μπαζάλ! Εἴμαστε σύμφωνοι. Θὰ ρθῶ μαζί σου!...

.. .. .

Τὸ ὀργιώδικο γλέντι τῶν ἀνδρῶν τοῦ πληρώματος, κρατᾷ μέχρι τὰ χαράματα.

“Ἐξω, τοὺς περιμένουν καμμιὰ εἰκοσαριά αὐτοκίνητα. Μπαίνουν σ’ αὐτὰ καί φθάνουν σ’ ἕνα μακρυνὸ κι’ ἀπόμερο λιμάνι. Μπαρκάρουν ὅλοι στὸ μεγάλο φορτηγὸ καράβι πού, μὲ σθηστὰ φῶτα, τοὺς περιμένει ἐκεῖ...

Καί μεθυσμένοι καθὼς εἶναι, ξεκινᾶνε γιά τὴ μακρυνὴ “Αφρική...

Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ!

Καί τώρα ὅς ξαναθρεθοῦμε στὴ Ζούγκλα μας. “Αλλὰ ἕνα μῆνα μετὰ τὰ γεγονότα τοῦ Σικάγου, πού παρακο-

λουθήσαμε παραπάνω...

Εἶναι χαράματα...

“Ο Γκαοῦρ καί ἡ Ταταμποῦ ξυπνᾶνε πάνω στὴν περήφανη κορφή τοῦ θεόρατου πέτρινου βουνοῦ τους.

“Ο μικροσκοπικὸς μαῦρος νᾶνος ἐξακολουθεῖ νὰ κοιμάται ἔξω ἀπὸ τ’ ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς. Καί νὰ ροχαλίζει σὰν πουντιασμένος δράκος:

— Χρρρρ!... Χρρρ... Χρρ... Χρρρρρρρ!...

“Η πανώρια μελαψὴ “Ελληδα θέλει νὰ διασκεδάσῃ μαζί του. Τοῦ πετάει μικρὲς πέτρες. “Ὅσπου καταφέρνει νὰ τὸν ξυπνήσῃ.

“Ο Ποκοπικό γίνεται ἔξω φρενῶν. Διαμαρτύρεται :

— Αἰσχος, κυρὰ Λουκούμω! Μοῦ χάλασες ὅλη τὴ μανέστρα: Τώρα πῶς θὰ μάθω, σὲ περικαλῶ, τὴ συνέχειαι;

“Η κόρη τῆς Ζούγκλας γελάει:

— Γιατί; Τί τρέχει, Ποκοπικό μου; Τί ἔπαθες;

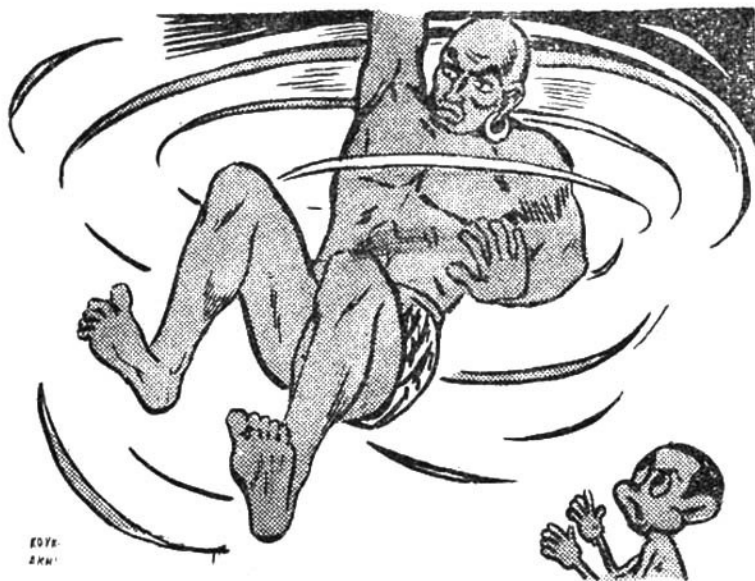
“Ο νᾶνος τὴν πληροφορεῖ, πῦρ καί μανία ἀπ’ τὸ θυμὸ του :

— “Ἐγλεπα ὄνειρο, κυρία μου! Μάλιστα! Καί μὲ τίς πέτρες σου μὲ ξύπνησες! Μοῦ τῶκοψες στὴ μέση!... Τώρα, πέσ’ μου τοῦ λόγου σου πού κάνεις τὴν ἔξυπνη: Τί γίνηκε παρακάτω;

“Η Ταταμποῦ ἔχει διάθεσι νὰ γελάσῃ ἀκόμα:

— Μὲ συγχωρεῖς, Ποκοπικό... Δὲν τῶξερα... “Αλλὰ γιὰ πέσ’ μας: Τί ὄνειρο ἔθλεπες;

“Ο μικροσκοπικὸς «“Αντρα-

‘Ο Ποκοπίκο βλέπει τὸν οὐρανὸ νὰ σχίζεται σάν... χασὲς διπλό-
φασφ.

κλας» ξεροθήχει σοβαρός. Κι’ ἀρχίζει:

— “Ἦτανε, λέει, μιὰ γλυκειὰ φεγγαρόλουστη νύξ! ‘Ο ξάστερος οὐρανὸς ἦτο σκεπασμένος ἀπὸ κατάμαυρα σύγνεφα!...

»Τὰ ἀειθαλῇ ταιτζίκια ἔκαμον τζι-τζι-τζι ἐπὶ τοῖς δένδροις ἐκ τοῦ καύσωνος τῆς ζέστης. Πλὴν ὁμως εἶχον γίνει μούσκεμμα ἐκ τοῦ χιονόνερου καὶ τῶν κεραυνῶν ὅπερ ἐπιπτον ἐπ’ αὐτῶν!...

»Τοῦ λόγου μου, τὸ λοιπόν, λέει, εἶχον ξαπλώσει εἰς τὴν λιακάδαν καὶ ἀπελάμβανον τὴν χιών, ἥτις κατέρρεεν ἐπὶ

τοῦ ἐδάφους!

»Αἰφνης γλέπω νὰ μέ πλησιάξῃ ἡ Ταταμπούκα δεμένη ἐπὶ τοῦ κορμοῦ ἐνὸς θεόρατου δέντρου! Καὶ κοντὰ τῆς γλέπω ἐπίσης ἕνα μεγάλο λέων! Ἦτο ἔτοιμος, λέει, νὰ τὴν χλαπαχλουπίσῃ μετὰ μεγάλης λαιμαργίας καὶ σεβασμοῦ!...

»Ἡ Λουκούμω, τὸ λοιπόν, ἐξεφώνιζε πρὸς ἐμέ: «Βοήθεια καλέ! Βοήθειααα!» Πλὴν ὁμως ἐγώ, λέει, τῆς φώναξα: «Τί νὰ σοῦ κάνω, Ταταμπούκία μου;! Ἀφοῦ θρέχει ραβδαίως! Ἄν εἶχα μπρέλλα, θὰ ἐρχόμουν νὰ σὲ σώσω!..

»Τότες, λέει, γλέπω τὸν μεγαλειότατο Ταρζάν νὰ σουλατσάρη τυχαίως πλησίον. Ὁμως ἀμέσως τὸν γλέπει καὶ ὁ θηριώδης λέων. Ὁθεν σηκώνεται ἐπὶ τῶν πισινῶν ποδῶν του καὶ τοῦ λέει: «Τὸ κορόϊδο κάνεις Ἄρχων Ταρζάν; Δὲν μὲ γλέπεις πού εἰμαι ἕτοιμος νὰ περιδρομιᾶσω τὴ δεσποινὶς ἀπὸ δῶ; Διὰτὶ, τὸ λοιπόν, δὲν ἔρχεσαι νὰ μοῦ στραμπουλήξης τὸ λάρυγγα; Διὰτὶ δὲν καταφθάνεις νὰ περισώσης τὴ δεσποινὶς ἀπὸ δῶ!...

Ὁ Ποκοπικό ἔχει πάρει φόρα. Καὶ συνεχίζει ἀκράτητος: — Τότες, ὁ Ταρζάν, ἀδερφέ μου, σκύπτει ἐπὶ τοῦ αὐτίου τοῦ θηρίου καὶ τοῦ ὑποτονθορίζει ψιθυριστά: «Πίσω καὶ σ' ἔφαγα... Λέων τῆς Νεμέας!». Καὶ μ' ἓνα πῆδημα θρίσκει στὴ ράχι τοῦ λέων! Ὑστερις, τραβάει τὴ μάχαιρά του. Καὶ κάνει νὰ σπαράξῃ τὸν ἐν λόγω λέων! Ὁμως ὁ λέοντας τὸ θάζει στὰ πόδια καὶ πάει... λέοντας!

Ὁ Γκαοῦρ καὶ ἡ Ταταμποῦ ἔχουν πνιγῇ στὰ γέλια. Ὁμως ἀδημονοῦν νὰ μάθουν τὰ πάρα κάτω :

— Λοιπόν; Ὑστερα;

Ὁ Ποκοπικό συνεχίζει σοβαρὸς-σοβαρός:

— Ἀμέσως, λέει, ἀκούω ξαναβροντώδη κρότον! Σηκώνω πάραυτα τὴν κεφαλα μου καὶ τί νὰ δῶ, ἀδερφέ μου!... Γλέπω τὸν οὐρανὸ νὰ σχίζεται σάν... χαρὸς διπλόφαρδος, μετὰ συγχωρήσιως! Ἄνοιξε στὰ δυό! Καὶ γλέπω νὰ πίπτῃ ἐξ ἄνωθεν μιά ματοτσικλέττα πού

ἔμοιαζε μὲ τὸν Γιαχάμπα. Ὁμως σάν ἐπιβεῖ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους δὲν ἦτο οὔτε ματοτσικλέττα, οὔτε ραδικοβλάσταρο. Ἦτο ἓν φορηγόν ἀτιμόπλοιο πού κατέπλεε ἐπὶ τῶν θάμνων ποδαρόδρομο.

»Τότες, ἐκ τοῦ σκάφους πηδεῖ ἔξω μιά γρηῃ στρίγγλα καὶ μοῦ λέει: «Μεγάλη συμφορά σὰς περιμένει παληοτζουτζέκια!». — Ὑστερις, ἡ γραία ξερρίζωνει τὴν κεφαλα τῆς κι' ἀρχεύει νὰ τὴν τρώῃ..

— Μὲ τὰ δόντια; ρωτάει γελώντας ἡ Ταταμποῦ.

— Ὁχι, θρ' ἀδερφέ! τῆς ἀποκριθῆκε ὁ νᾶνος. Γρηῃ γυναικα, ἡ φουκαριάρα. Ποῦ νὰ θρῇ δόντια; Φαφούτα ἦτανε!

— Τότε, πῶς ἔφαγε τὸ κεφάλι τῆς; τὸν ξαναρωτάει.

— Ξέρω κι' ἐγώ; Θὰ τό... κατὰπτε ἀμάσσητο!

Οἱ δυὸ μελαψοὶ σύντροφοι διασκεδάζουν πολὺ μὲ τὸ ἀστεῖο ὄνειρο τοῦ Ποκοπικό.

Ξαφνικά, κάποιος θόρυβος ἀκούγεται στὰ βράχια...

Καὶ νά: Δὲν περνᾶνε λίγες στιγμὲς ὅταν παρουσιάζεται στὴν κορφή, σκαρφαλώνοντας γρηγορα, ὁ Μπέιμπυ. Φαίνεται λαχανιασμένος κι' ἀλαφιασμένος. Ἐχει φθάσει μὲ τὴν ψυχὴ στὰ χεῖλια, πού λένε!

— Γκαοῦρ, τρέξε! φωνάζει βραχνά κι' ἀνασαίνοντας γρηγορα.

— Τί τρέχει;

— Χά... Χανόμαστε, Γκαοῦρ!...

Ὁ Ποκοπικό πετιέται ὀρθός :

— Γειά σου λεθέντη Κραγιαμπού! φωνάζει.

Κι' άμέσως, τραβώντας τη σκουριασμένη κι' όδοντωτή χατζάρα του, μουγγρίζει άγρια :

— Ποιός πείραξε τὸ θαφτισήρι μου!...(*). Ποιός μου τὸ πείραξε, νά τοῦ άποκεφαλίσω τήν κεφάλαι!...

Ο ΤΑΡΖΑΝ ΠΑΡΑΔΙΝΕΤΑΙ!

"Ας γυρίσουμε όμως, τώρα, λίγες ώρες πίσω στην ιστορία μας.

Είναι μεσάνυκτα!...

Ή Τζέιν, ὁ Ταρζάν, ὁ γιός του ὁ Κραγιαμπού καί ἡ Χουχού κοιμούνται θαθεταί.

Ξαφνικά, ένας μαῦρος ιθαγενής— πιστός στὸν "Αρχοντα τῆς Ζούγκλας— φθάνει άλαφιασμένος στὸ άνοιγμα τῆς σπηλιάς του. Φωνάζει δυνατά :

— 'Αφέντη Ταρζάααααν ! Ξύπνα γρήγορα! Μεγάλο κακό καί συμφορά στὴ Ζούγκλα σου!

"Όλοι μαζι ξυπνοῦν άμέσως. Ξεπετιῶνται ξαφνιασμένοι άπ' τὰ στρωσίδια τους. Κάνουν νά θγοῦν έξω... "Όμως, τὴν ἴδια στιγμή κοντινὸς πυροβολισμὸς άντηχεῖ. "Ό μαῦρος ιθαγενής άγγελιαφόρος

(*) "Ο Ποκοπίκο πιστεύει πὼς εἶναι νουνὸς τοῦ Μπέιμπυ. Γιατὶ αὐτὸς σκέφτηκε πρῶτος νὰ τοῦ άλλάξουν τ' ὄνομα. Νὰ τὸν λένε, άπό δῶ καί πέρα, «Κραγιαμπού»!

θγάζει θαρὺ πονεμένο θογγητό. Καί σωριάζεται κάτω νεκρός.

"Ο Ταρζάν, ἡ Τζέιν καί ὁ Κραγιαμπού, θγαίνουν άμέσως έξω. Κάνουν νά σκύψουν πάνω στὸ σκοτωμένο. Μά δέν προφθαίνουν.

"Άγρια τώρα άνδρική φωνή σχίζει τὸ σκοτάδι τῆς νύκτας:

— Σταθῆτε! "Όποιος κάνει νά κουνηθῇ, θά πεθάνῃ!

"Όλοι τους, γιά λίγες στιγμές, μένουν άκίνητοι!...

Μέσα άπό τὴ σπηλιά, ἡ μελιστάλακτη Χουχού ψιθυρίζει άνήσυχα :

— Καλά ποῦ δέν ἐξήλθον έξωθεν, ἡ καφερούλα!.. Θά «κουνιόμουν» καί θά μοῦ τὴ μπουμπουνίζανε! Κι' ὄχι πὼς θά τόθελα καλέ, νά κουνηθῶ. Μά τὸ θάδισμά μου εἶναι τέτοιο. Περπατάω πολὺ σκερτσόζικα, ποῦ τρομάρα νά μοῦρρη! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας !

Καί νά: Ἡ ἴδια άγνωστη κι' άγρια φωνή συνεχίζει τώρα :

— Ταρζάν, πάρτο άπόφαισι: Βρίσκεσαι πιά στὰ χέρια μας. Εἶσαι αἰχμάλωτος τοῦ παντοδύναμου άρχηγού μας: τοῦ τρομεροῦ Μπαλούχ! Αὐτὸς εἶναι τώρα ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας! "Εμπρός λοιπὸν ὅλοι: Σηκῶστε άμέσως τὰ χέρια σας ψηλά. Θά ρθοῦμε νά σᾶς δέσουμε!... "Όποιος φέρῃ τὴν παραμικρὴ άντίστασι, θά πέσῃ κάτω νεκρός! Σάν τὸν άράπη ποῦ θρίσκειται μπροστὰ στὰ πόδια σας!...

Ἡ πανώρια Τζέιν δέν φαί-

νεται νά φοβάται καθόλου τις άπειλές του άγνώστου. Καί φέρνει γρήγορα τὸ χέρι στή ζώνη της. Κάνει νά τραθήξη τὸ πιστόλι...

— Όμως, δέν προφθαίνει.

Ταυτόχρονα, δεύτερος πυροβολισμός άντηχεί. Τὸ πυρωμένο θλήμα περνάει, σφυρίζοντας άπαίσια, πλάϊ ἀπὸ τ' αὐτί της.

Ἐνῶ ἡ φωνή τοῦ άγνώστου ἀκούγεται πιὸ άγρια τώρα :

— Ἄσε, κυρά μου τις παλικαριές! Γιὰ πρώτη φορά στή χάρισα. Δέν σέ χτύπησα στὸ ψαχνό. Μ' ἂν ξανακουνηθῆς, δέν θά γλυτώσης!...

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας σηκώνει τώρα τὰ χέρια του ψηλά. Ταυτόχρονα φωνάζει στή συντρόφισσα καί στὸ γιό του :

— Τζέϊν καί Κραγιαμπού! Περᾶστε άμέσως μέσα στή σπηλιά... Τὸ καλύτερο ποῦ-χουμε νά κάνουμε εἶναι νά παραδοθοῦμε. Μονάχα ἔτσι ὑπάρχει ἐλπίδα νά σώσουμε τὴ ζωὴ μας!...

Ἡ Τζέϊν κι' ὁ Κραγιαμπού παραξενεύονται ἀκούγοντας τὰ λόγια του. Κυττάζουν χαμένα κι' ἀλλόκοτα τὸν Τάρζαν.

Ἐκεῖνος θυμώνει μετὴν ἀνυπακοή τους. Καί συνεχίζοντας νά κρατᾷ ψηλά τὰ χέρια του, οὐρλιάζει άγρια τώρα :

— Μέσα εἶπα!.. Γκρεμοσακιστῆτε! Μὰ δέν καταλαβαίνετε λοιπόν;

Καί γιὰ νὰ μὴ κατεβάσῃ τὰ χέρια του, τοὺς σπρώχνει θάναυσα μετὰ τὰ γόνατα. Σὰ νὰ

τοὺς κλωτσᾷ.

Ἡ συντρόφισσα κι' ὁ γιός του δέν μποροῦν νά ἐξηγήσουν τὴν τόσο άνανδρη διαγωγὴ του. Ποτὲ ἄλλοτε ὁ γενναῖος κι' ἀτρόμητος Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας δέν εἶχε φερθῇ τόσο δειλά!...

Τὴν ἴδια στιγμή στὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς παρουσιάζεται ἡ μελιστάλακτη πυγμαία. Τοὺς τραβάει με δύναμι μέσα :

— Καλέ, ὑπείσέλθετε ἔσωθεν! Καλέ, μὴ μοῦ κόπτετε τὴν τύχη! Ἀκόμα καλὲ δέν πῆρατε κάθo περὶ τίνου πρόκειται; Κάποιος, φαίνεται, πού με ἡγατῇ κατέπλευσε διὰ νὰ με ἀπηγάγῃ θιαίως! Νὰ με κλέψῃ τὸ χρυσό μου, πού κακοψόφο νάχη! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!...

ΤΡΑΓΙΚΟ ΑΔΙΕΞΟΔΟ!

Ἔτσι ξαναπαίνουν κι' οἱ τρεῖς στὸ ἐσωτερικὸ τῆς σπηλιάς. Μονάχα ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας μένει τώρα ἔξω. Καί, μετὰ χέρια πάντα ψηλά, φωνάζει στὸν άόρατο άγνώστο :

— Ἐμπρὸς λοιπόν! Ἐλᾶτε νὰ με δέσετε!... Εἶμαι ἔτοιμος!

Ἡ θαραιὰ κι' άγρια φωνὴ ξανακούγεται:

— Ἄν ἀγαπᾷς τὸ τομάρι σου, πέταξε άμέσως τὸ μαχαίρι πού κρατᾷς στή ζώνη. Ὁ Τάρζαν κατεβάζει τὸ δεξι χέρι. Τραβάει τὸ φονικὸ μαχαίρι του. Τὸ πετάει, με περιφρόνησι κάτω...

Ταυτόχρονα σχεδόν οί άν-
τικρυνοί μεγάλοι καί πυκνοί
θάμνοι άνασαλεύουν. Δυό γι-
γαντώσωμοι λευκοί άνδρες
παρουσιάζονται. Στά χέρια
τους κρατάνε πιστόλια... Καί
προχωρούν άργά. Ζυγώνουν
τόν "Αρχοντα της Ζούγκλας.
"Ο ένας από τούς δυό κρα-
τάει κι' ένα μακρύ γερό σχοι-
νί. Κάνει νά τόν δέση χειρο-
πόδαρά!

"Ομως, στις φλέβες του δο-
ξασμένου Ταρζάν —όπως ξέ-
ρουμε — κυλάει τό περήφανο
κι' άτρόμητο έλληνικό αίμα:
Τό αίμα του ύπέροχου Γκα-
ούρ!..

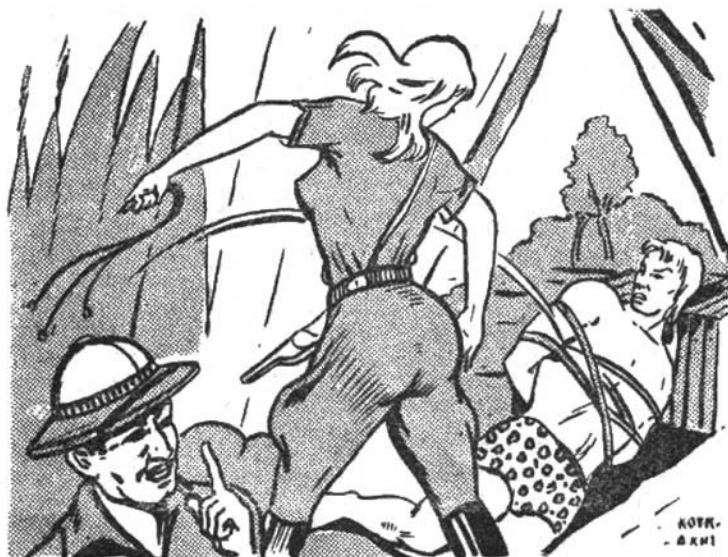
"Εται, κι' αύτή τη φορά, δεί-
χνεται άντάξιος της μεγάλης

τιμής που του έχει γίνει!...

Καί νά: Την ίδια στιγμή
κάνει μιá αφάνταστα γρήγο-
ρη κίνηση. Κατεβάζει τά χέ-
ρια του. Ένώ ταυτόχρονα, καί
μέ τό δεξί, δίνει τρομακτική
γροθιά στόν έναν άπ' τούς δυό
άγνωστους λευκοίς κακούρ-
γους. Τόν τινάζει τρία βήμα-
τα πρós τά πίσω. Τόν σωριά-
ζει κάτω ξερόν. "Αναίσθητο!

"Ομως, ό άλλος γιγαντώσω-
μος λευκός σύντροφός του,
προφθαίνει. Δίνει κι' αύτός
μιá τρομερή γροθιά στό σα-
γόνι του Ταρζάν.

"Ο "Αρχοντας της Ζούγκλας
ανάτρέπει. Κι' ό κακούρ-
γος, σκύβοντας επάνω του,
κάνει νά τόν δέση.

Ή σκληρή Ζεράν κτυπάει άλύπητα καί μέ λύσσα τόν Ταρζάν.

Δὲν τὰ καταφέρνει ὅμως. Γιατί ὁ Ταρζάν πετιέται πάλι ὀρθός. Καί μὲ μιὰ δευτέρη, πὶὸ δυνατὴ, γροθιά, σωριάζει κάτω κι' αὐτόν!

“Ὀλη ἡ παραπάνω τραγικὴ σκηνὴ δὲν κρατᾷ περισσότερο ἀπὸ λίγα δευτερόλεπτα.

“Ὁ “Αρχοντας τῆς Ζούγκλας, σκύθει ἀμέσως τώρα. Ἀρπάζει ἀπὸ κάτω τὸ μαχαίρι του. Κάνει νὰ τρέξη. Νὰ ξεφύγῃ...

“Ὁμως, ἀλλοίμονο, δὲν προλαβαίνει...

Ἀπὸ τοὺς γύρω μεγάλους καὶ πυκνοὺς θάμνους ξεπετάγονται ἀμέτρητοι ἄλλοι λευκοὶ κακούργοι. Τοῦ φράζουν τὸ πέρασμα. Τὸν κυκλώνουν. Χύνονται νὰ τὸν ἀρπάξουν...

“Ὁ Ταρζάν καταλαβαίνει τὸ τραγικὸ ἀδιέξοδο ποὺ ξαφνικὰ ἔχει βρεθῇ. Βλέπει καθαρά πὼς καμμιά ἐλπίδα σωτηρίας δὲν ὑπάρχει. Καί δὲν τοῦ ἀπομένει ἄλλο: Θὰ πουλήσῃ ἀκριθὰ τὴ ζωὴ του!...

Καί νά: Σὰν μανιασμένο λιοντάρι χύνεται — μονάχος αὐτός — πάνω σὲ τοσούτους ὠπλισμένους κακούργους!

“Ἀνιση, μὰ τρομακτικὴ, μάχη ἀρχίζει!

Ἐκεῖνοι τὸν κτυπᾶνε μὲ τίς λαβὲς τῶν πιστολιῶν τους. Ἀποφεύγουν νὰ πυροβολήσουν. Νὰ τὸν σκοτώσουν. Σίγουρα θάχουν αὐστηρὴ διαταγὴ ἀπ' τὸν ἀρχηγό τους: Νὰ τοῦ τὸν παραδώσουν ζωντανό!

“Ἔται, γρήγορα καταφέρνουν τὴν ἐγκληματικὴ ἀποστολή τους.

ΑΝΕΞΗΓΗΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ !

“Ὁ ἀδάσματος Ταρζάν δαμάζεται τέλος!... Τί θὰ μποροῦσε νὰ κάνῃ: ἓνας αὐτός, ἐνάντια σὲ τόσους καὶ τόσους ὠπλισμένους ἀντιπάλους!

Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς λευκοὺς ἐγκληματίες τρέχουν τώρα στὴ σπηλιά. Μπαίνουν καγχάζοντας μέσα :

— Χά, χά, χά!... Ἐλάτε τώρα κι' ἐσεῖς, πουλάκια μας!... Ἦρθε ἡ σειρά σας...

“Ὁμως, τί παράξενο! Σὲ λίγο ξαναβγαίνουν ἔξω φωνάζοντας στοὺς συντρόφους τους :

— Ἡ σπηλιά εἶναι ἄδεια!... Οὔτε ἡ γυναῖκα του, οὔτε ὁ γιός του, οὔτε κανένας ἄλλος βρίσκονται μέσα!...

“Ἐνας μεσόκοπος λευκός, ποὺ φαίνεται σὰν ἀρχηγός τῶν ἄλλων κακούργων, δὲν πιστεύει. Μπαίνει ὁ ἴδιος στὴ σκοτεινὴ σπηλιά. Ψάχνει στὸ φῶς ἐνὸς δυνατοῦ κλεφτοφάνарου...

Μὰ τίποτα!... Κανένας: οὔτε ζωντανός, οὔτε πεθαμένος δὲν βρίσκεται μέσα!...

Μεγάλο κι' ἀνεξήγητο μυστήριον, ἀλήθεια! Γιατί ἂν ἔβγαιναν ἀπὸ τὸ μοναδικὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς, θὰ τοὺς ἔβλεπαν ὅπωςδήποτε!

“Ὁ μεσόκοπος λευκός ξαναγυρίζει κοντὰ στὸν Ταρζάν. Τοῦ δίνει μιὰ δυνατὴ κλωτσιά στὸ πλευρό. Καί τὸν ρωτάει ἄγρια :

— Μίλα σκύλε: Ποῦ πῆγαν οἱ δικοί σου; Πῶς χάθηκαν ἔτσι ;

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας δεμένος κι' ἀνάσκελα κάτω καθὼς θρίσκειται, βογγάει σπαράζοντας ἀπ' τὸν πόνο τῆς κλωτσιαῖς πού δέχτηκε. Ὅμως ράβει τὰ χεῖλιά του. Λέξι δὲν θγάζει...

Οἱ λευκοὶ κακούργοι μα- νιάζουν τώρα. Καὶ κάνουν ὅ,τι χειρότερο μποροῦν γιὰ νὰ τὸν ἀναγκάσουν νὰ μαρτυρή- ση. Τὸν δέρνουν, τὸν κλωτσά- νε, τὸν βασανίζουν!...

Θὰ εἶχαν ὅλη τὴν καλὴ διά- θεσι καὶ νὰ τὸν σκοτώσουν ἀ- κόμα! Μὰ ὁ «Ἀρχηγός» θὰ τὸν ἤθελε ζωντανό!

Ὅμως καὶ μὲ τ' ἀθάστα- χτα αὐτὰ μαρτύρια πού τοῦ κάνουν, τίποτα πάλι δὲν κα- ταφέρνουν. Ὁ ὑπέροχος Ταρ- ζάν κραταίει τὰ χεῖλιά του κλειστά! Σφιγμένα!...

Οἱ κακούργοι τὸν σηκώνουν τώρα... Δυὸ ἀπ' αὐτοὺς τὸν φορτώνονται στὶς ράχες τους. Ὁ ἕνας μπροστὰ κι' ὁ ἄλλος πίσω. Καὶ ξεκινᾶνε... Φεύγουν ὅλοι μαζί!...

ΖΩΝΤΑΝΟ ΔΟΛΩΜΑ

Ἔχουν περάσει κοντὰ δυὸ ὥρες ἀπ' τὰ φοβερά γεγνό- τα πού παρακολουθήσαμε πα- ραπάνω...

Καὶ νά: Οἱ ἄγνωστοι λευ- κοί, μὲ τὸν δεμένο Ταρζάν, φθάνουν τέλος σὲ μιὰ θαθεῖα χαράδρα!...

Ἡ θλάστης στὶς πλαγιές τῆς εἶναι ἀφάνταστα πυκνὴ καὶ ἀγριαί... Κάτω, θρίσκον- ται καμμιὰ δεκαεὶά μεγάλες σκηνές.

Μιὰ ἀπ' αὐτὲς — ἡ μεγαλεί- τερη — εἶναι φωτισμένη. Οἱ κακούργοι προχωροῦν πρὸς τὰ ἐκεῖ. Περνᾶνε τὸν Ἄρχον- τα τῆς Ζούγκλας μέσα. Τὸν ἀφήνουν κάτω...

Ὁ ἀπαίσιος — καὶ γνώρι- μος σ' ἐμᾶς — Μπαλούχ, μαζί μὲ τὴν πανέμορφη καὶ σατανι- κή Ζεράν, θρίσκοντ' ἐκεῖ.

Καθισμένοι σὲ πρόχειρα σκαμνιά πίνουν καὶ καπνι- ζουν. Φαίνονται κι' οἱ δυὸ τους βαρεῖα μεθυσμένοι.

Ὅμως ἀμέσως πετάγονται ὀρθοί. Γιὰ λίγες στιγμές κυτ- τάζουν μὲ ἀνείπωτο θαυμα- σμὸ τὸν δεμένο ξανθὸ γίγα- ντα.

Ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν κα- κούργων δίνει ἀναφορὰ στὸν «Ἀρχηγό»:

— Αὐτὸν μονάχα καταφέρα- με νὰ πιάσουμε... Ἡ συντρό- φισσα, ὁ γιός του καὶ μιὰ μικροκαμωμένη μαύρη σκλά- βα τους, χάθηκαν!...

— Χάθηκαν; κάνει παραξε- νεμένος ὁ Μπαλούχ. Πῶς χά- θηκαν;

Ὁ μεσόκοπος ἔμπιστός του σηκώνει τοὺς ὤμους:

— Δὲν ξέρω!... Ἡ γῆς ἀ- νοίξε καὶ τοὺς κατάπιε!

Ὁ τρομερὸς Ἀρχικακούρ- γος γίνεται θεριὸ ἀνήμερο. Διώχνει ἀμέσως κι' αὐτὸν καὶ τοὺς ἄλλους, αὐρλιάζοντας ἄ- γρια:

— Ἐξω γουρούνια! Ἐξω ἀνίκανοι!.. Νὰ μὴ σᾶς ξανα- δοῦν τὰ μάτια μου!...

Οἱ «ἀνθρωποὶ» τοῦ σκύθουν τὰ κεφάλια. Φεύγουν σὰν δαρ- μένα σκυλιά. Μαζεύονται στὶς

γύρω σκηνές τους. Ξαπλώνουν για να ξεποστάσουν λιγάκι.

Ο άπαισιος Μπαλούχ κυττάζει τώρα με μίσος τόν δεμένο σκλάβο του που κοιτάται κάτω. Μουγγρίζει:

— 'Επί τέλους, σκύλε Ταρζάν! 'Επεςες πιά στά χέρια μου!

'Ανάθει ένα τσιγάρο και συνηχίζει με σαδισμό:

— Μά για να μην έλπιζης άδικα πώς μπορεί να μου γλυτώσης, θά σου πω κάτι: 'Εγώ ο Μπαλούχ, από τότε άκόμα που θρικόμουν στο Σικάγο, σέ είχα καταδικάσει σέ θάνατο!... Μάθε λοιπόν πώς άν σ' άφήνω να ζης άκόμα, αυτό τó χρωστάς στον Γκαούρι! Σέ κρατάω ζωντανό για να σέ χρησιμοποιήσω για δόλωμα.

'Ετσι θά καταφέρω να πιάσω κι' εκείνον!... 'Υστερα θά πετάξω τὰ κούφρια και τών δυό σας στά πεινασμένα θρνια! Καιρός είναι να καθάριση ή Ζούγκλα από σάς! 'Από 'δω και πέρα ένας θά είναι βασιλιάς κι' άφέντης της: 'Εγώ!

Ο Ταρζάν κυττάζει τόν κακούργο με οίκτο, περιφρόνησι κι' άηδία. Και μουγγρίζει με τη σειρά του:

— Δειλέ κι' άνδρε Μπαλούχ!... Κάνε ό,τι περνάει άπ' τó χέρι σου! Δέν σέ φοβάμαι, τιποτένιε! 'Ενα μονάχα θέλω να μάθης και να ξέρης: Ποτές μου εγώ δέν θά γίνω δόλωμα για να πέση στά χέρια σου ο άτρόμητος μελαιψός Έλληνας; ο άδελφός μου, ο

Γκαούρι!... Κατάλαθες;

Ο λευκός άρχιεγκληματίας καγχάζει μεθυσμένα:

— Χά, χά, χά! Μωρέ κουράγιο που τόχεις, μά τó Διάβολο!... Μά δέν είδες λοιπόν πώς θρίσκομ' 'έδω μ' έκατό χεροδύναμους, άτρόμητους κι' ώπλισμένους άντρες;!

Ο Ταρζάν χαμογελάει ειρωνικά:

— Δέν πειράζει... 'Η Ζούγκλα μας είναι άπέραντη! 'Εχει τόπο για να θαφτήτε όλοι σας!...

'Η σκληρή και σατανική Ζεράν, που παρακολουθοῦσε άμίλητη τόση ώρα, γίνεται θειοδ άνήμερο άκούγοντας την προσβολή του δεμένου γίγαντα.

'Ετσι, άρπάζει από τη ζώνη του συντρόφου της τόν τρομερό θούρδουλα. Κι' άρχίζει να κτυπά ή αλύπητα και μέ λύσσα τόν δεμένον "Άρχοντα της Ζούγκλας!...

Ταυτόχρονα τόν θρίζει, τόν κλωτσάει, τόν ποδοπατάει. Και σέ μια στιγμή που—παρπατώντας— πέφτε πάνω του, τόν δαγκώνει. Του σχίζει τις σάρκες με τὰ μακρυά σουθλερά νύχια της!...

Τά ίδια και χειρότερα βασανιστήρια του κάνει κι' ο άπαίσιος σύντροφός της!...

Ο άμοιρος Ταρζάν σφίγγει την καρδιά και τὰ δόντια του. Κάνει υπέράνθρωπο κουράγιο και ύπομονή... Ούτ' ένας στεναγμός δέν θγαίνει άπό τὰ σφιγμένα μελανά χείλια του!

'Η ώρα περνάει μέσα σ' άτέλειωτα αὐτά μαρτύρια! Σι-

γὰ-σιγά ἀρχίζει νὰ ξημερώ-
νη...

Ο ΗΡΩΪΚΟΣ ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ

Καὶ τώρα ἄς ξαναθρεθοῦ-
με στὴν κορφή τοῦ θεόρατου
πέτρινου βουνοῦ.

Ἦταν χαράματα -- ὅπως
θυμόσατε -- ὅταν ὁ Κραγια-
μποῦ ἔφθασε ἀλαφιασμένος
καὶ μὲ τὴν ψυχὴ στοῦ στόμα
ἐκεῖ.

— Γκαοῦρ, τρέξε! φωνάζει
βραχνὰ κι' ἀνασαίνοντας γρή-
γορα.

— Τί τρέχει;

— Χά... Χανόμαστε, Γκα-
οῦρ!...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας κι' ἡ
ἀγνή συντρόφισσα τῆς καρδι-
ᾶς του, πετάγονται ὀρθοί:

— Τί τρέχει, Μπέϊμπυ;

Ὁ γιὸς καὶ διάδοχος τοῦ
δοξασμένου "Αρχοντα τῆς
Ζούγκλας, τοὺς μιλάει μὲ κοι-
μένη τὴν ἀνάσα:

— Λευκοὶ κακοῦργοι!... Πά-
τησαν τὴ Ζούγκλα μας! Ναί!
Ἀπόψε τὰ μεσάνυχτα χτύπη-
σαν καὶ τὴ σπηλιὰ μας!... Ὁ
πατέρας μου πρὶν παραδοθῇ
μᾶς ἔκλεισε μέσα σ' αὐτήν...
Ὅμως καθὼς μᾶς ἔσπρωχνε,
βρῆκε τὴν εὐκαιρίαν νὰ μᾶς
ψιθυρίσῃ: «Νὰ φύγετε ἀμέ-
σως ἀπ' τὸ κρυφὸ ἀνοιγμα
τῆς σπηλιάς. Νὰ τρέξετε γρή-
γορα στοῦ βουνὸ τοῦ Γκαοῦρ.
Μονάχ' αὐτὸς θὰ σᾶς προστα-
τέψῃ!».

Ὁ νεαρὸς Κραγιαμποῦ
παίρνει μιὰ θαθεῖα ἀνάσα.
Καὶ συνεχίζει:

— Ἀκούσαμε τὴ συμβουλὴ
του. Ἀπὸ κάποιον κρυφὸ πέ-
ρσος τῆς σπηλιάς μας. Ἡ μητέ-
ρα μου κι' ἡ Χουχού πήραν
τὸ μονοπάτι κατὰ τὸ βορριά.
Τρέξαν γιὰ τὴν καλύψαν τοῦ
Μᾶξ "Αρλαν. Νὰ τὸν εἰδοποι-
ήσουν. Νὰ τοῦ ζητήσουν βοή-
θεια...

»Ἐγὼ ἀπόμεινα ἐκεῖ κοντὰ
στὴ σπηλιὰ. Σκαρφάλωσα σ'
ἓνα δέντρο. Περίμενα νὰ δῶ
τί θὰ γίνῃ. Νὰ μάθω ποῦ θὰ
πήγαιναν οἱ λευκοὶ κακοῦρ-
γοὶ τὸν δεμένο χεροπόδαρ
Πατέρα μου.

»Καὶ νά: Σὲ λίγες τοὺς
βλέπω νὰ τὸν σηκώνουν. Νὰ
ξεκινᾶνε... Κατεβαίνω ἀμέσως
ἀπ' τὸ δέντρο. Τοὺς παίρνω
τὸ κατόπι...

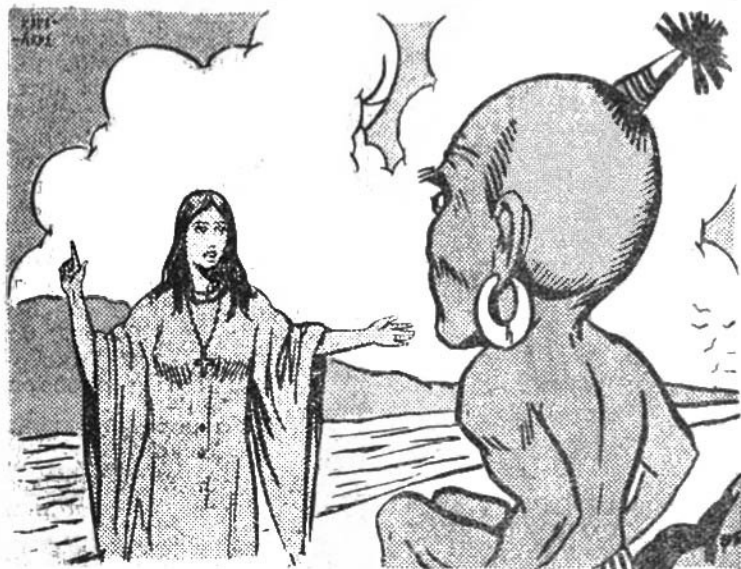
»Περπατᾶμε κοντὰ δυὸ ὡ-
ρες... Ὅπου τέλος τὸν κα-
τεβάζουν σὲ μιὰ μεγάλη χα-
ράδρα. Ἐκεῖ ποῦ θρискόταν
ἡ κατασκήνωσί τους...

»Μὲ χίλιες προφυλάξεις κα-
τάφερα νὰ κατέβω κι' ἐγὼ
στὴ χαράδρα. Μπόρεσα μάλι-
στα νὰ κρυφθῶ κοντὰ σὲ μιὰ
μεγάλῃ φωτισμένη σκηνή. Ἐ-
κεῖ ποῦ φέραν τὸν δεμένο πα-
τέρα μου.

— Λοιπόν, λοιπόν; ρωτᾶνε
μὲ ἀγωνία οἱ δυὸ μελαψοὶ
σύντροφοι.

Ὁ Μπέϊμπυ — ὁ Κραγια-
μποῦ ἤθελε νὰ πῶ — συνεχί-
ζει:

— Τὸν ἀκουσα λοιπόν νὰ
φωνάζῃ καὶ νὰ λὲι πὼς δὲν
θὰ γινόταν ποτὲ δόλωμα γιὰ
νὰ πιάσουν τὸν Γκαοῦρ, τὸν

Ὁ Τερατάνθρωπος Μποχάρ ἀκούει ἀπὸ τῆ Γιοχάνα τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ.

«ἀδελφό» του!..

»Υστερὰ ἀρχισαν νὰ τὸν θρίζουν, νὰ τὸν χτυπάνε καὶ νὰ τοῦ κάνουνε μαρτυρικὰ βασανιστήρια. Ἦταν ἕνας κακοῦργος λευκὸς ἀντρας καὶ μιὰ ὁμορφὴ, μὰ κακιὰ καὶ σκληρή, γυναίκα...

»Ἡ καρδιά μου σπάραζε. Τὰ μάτια μου θούρκωναν, βλέποντας κι' ἀκούγοντας τὸν ἀγαπημένο πατέρα μου νὰ ὑποφέρει... Μὰ δὲν μπορούσα νὰ κάνω τίποτα γι' αὐτόν! Οὔτε νὰ τὸν βοηθήσω, οὔτε νὰ τὸν σώσω... Εἶμαι μικρὸς ἀκόμα γιὰ τέτοια κατορθώματα!..

»Τέλος, ἀποφασίζω νὰ φύγω. Καὶ μὲ μεγάλες πάλι προφυλάξεις καταφέρνω νὰ θγῶ ἀπ' τὴ βαθειὰ χαράδρα. Παίρνω, τρέχοντας, ἕνα μονοπάτι πρὸς τὴν ἀνατολή. Βιάζομαι νὰ φθάσω ἐδῶ στὸ πέτρινο θουνό σας...

»Ὅμως μερδεύομαι στὸ βαθὺ σκοτάδι τῆς νύχτας. Καὶ χάνοντας τὸν προσανατολισμό μου, παραπλανιέμαι στὴν ἀπέραντη Ζούγκλα.

»Ἔτσι, φθάνω — ἐντελῶς τυχαία — στὸ θεόρατο δέντρο τοῦ φοβεροῦ Νταμπούχ!

»Ὁ γοριλλάνθρωπος μὲ βλέπει ἀπ' τὰ ψηλὰ κλαδιά

πούχει στήσει την καλύβα του. Κατεβαίνει σαν κεραυνός κάτω. Κάνει νά μ' άρπάξει...

»Εγώ τὸ θάζω στὰ πόδια σαν τρελλός για νά σωθῶ. «Ομως καθώς τρέχω, τοῦ φωνάζω :

— Μή με κυνηγᾷς, Νταμπούχ!... Ὁ πατέρας μου, ὁ Ταρζάν, κινδυνεύει. Πολλοὶ λευκοὶ κακοῦργοι τὸν ἔχουν πάρει σκλάβο τους!

Μὰ ὁ τρελλὸς γοριλλάνθρωπος δὲν ἀκούει τίποτα. Γιά πολλή ὥρα ἀκόμα συνεχίζει νά με κυνηγᾷ... «Ὡσπου τέλος, καταφέρνω νά τοῦ

ξεφύγω καὶ νά με χάσει!...

»Ἀλλοίμον' ὅμως! Ἡ τύχη οὔτε κι' αὐτὴ τὴ φορά με βοηθάει! Σὲ λίγο πέφτω—χωρὶς νά τὸ θέλω — στὸ χωριὸ τοῦ τρομεροῦ κι' ἀπαίσιου Γιαχάμπα!...

Ο ΠΟΚΟΠΙΚΟ ΠΡΟΒΛΕΠΕΙ !

Ὁ Κραγιαμποῦ συνεχίζει τὴ δραματικὴ ἀφήγησί του:

— Οἱ ἄγριοι ἀραπάδες τοῦ κακοῦ μαύρου γίγαντα με πιάνουν γρήγορα. Μὲ κουβαλᾷνε, σέρνοντας ἀπ' τὸ πόδι, στὸ χορταρένιο παλάτι τοῦ

Ἡ τεράστια πέτρα τοῦ Μποχάρ βρίσκει τὸ «Σιδερένιο Πουλί» στὴν οὐρά!

Ἄρχηγοῦ τους. Τὸν ξυπνᾶνε καὶ μὲ παραδίνουν.

»Ἐκεῖνος μὲ ρωτᾷ τί ζητοῦσα τέτοια ὥρα ἐκεῖ. Τοῦ λέω τὰ καθέκαστα: Τοῦ μιλᾶω γιὰ τοὺς λευκοὺς κακούργους ποὺ χτύπησαν τὴ σπηλιά μας. Ποῦ ἄρπαξαν τὸν πατέρα μου!...

»Ὁ Γιαχάμπα ἐνθουσιάζεται: «Μακάρι! μοῦ λέει. Θὰ χαρῶ πολὺ ἂν τὸν κρεμάσουν ἀνάποδα σὲ κανένα δέντρο!».

»Τέλος, καὶ γιὰ νὰ μὴ σᾶς τὰ πολυλογῶ, καταφέρνω νὰ ξεφύγω κρυφὰ κι' ἀπ' ἐκεῖ, χτυπώντας μὲ τὸ ρόπαλό μου στὸ κεφάλι ἕναν ἀράπη φρουρό. Καὶ ξαναθρίσκοντας τὸ σωστὸ μονοπάτι, ἔφτασα, τρέχοντας, ἐδῶ...

Καὶ τελειώνοντας, ὁ Κραγιαμποῦ προσθέτει:

— Τὸ μόνο ποὺ κατάφερα εἶναι νὰ μάθω καὶ νὰ ξέρω τὴ χαράδρα ποῦ, αὐτὴ τὴ στιγμή, θρίσκεται σκλάβος ὁ πατέρας μου!...

Ὁ Γκαοῦρ κι' ἡ Ταταμποῦ ἔχουν ἀναστατωθῇ ἀκούγοντας τὴ συμφωνία ποὺ θρῆκε τὸν ἀγαπημένο τους Ταρζάν. Ἐτοιμάζονται βιαστικά γιὰ νὰ ξεκινήσουν.

Ὁ φοβερὸς καὶ τρομερὸς Ποκοπίκο ποῦ, ὅπως ξέρουμε, παρευρίσκεται, χαϊδεύει ἀγέρωχα τὴ λαβὴ τῆς σκουριασμένης χατζάρας του. Κι' ἀναστενάζει παλικάρισμα:

— "Αασαχχχ!... Μεγάλη σφαγὴ μοῦ μυρίζεται σήμερις! Οἱ μελλοθάνατοι νά... πιάσουν οὐρά!

Σὲ λίγο, ὅλοι μαζί, κατε-

βαίνουν μὲ βιάσι τ' ἀπόκριμνα τρομακτικὰ θράχια τοῦ ἐλληνικοῦ θουνού. Φθάνουν γρήγορα κάτω. Καὶ τρέχοντας παίρνουν κατεύθυνσι πρὸς τὴ μεγάλη χαράδρα...

Μὰ νά: Δὲν ἔχουν προφθάσει νὰ προχωρήσουν πολὺ, ὅταν ξαφνικὰ γνώριμες φωνές φθάνουν στ' αὐτιά τους!

Εἶναι ἡ Τζέιν, ὁ Μάξ Ἀρλαν καὶ ἡ Χουχοῦ. Τρέχουν ἀλαφιασμένοι γιὰ τὸ πέτρινο θουνό. Νὰ συναντήσουν τὸν Γκαοῦρ καὶ τὴ συντρόφισσά του.

Ἔτσι, ὅλοι μαζί τώρα, κάθονται κάτω. Καταστρώνουν τὰ σχέδιά τους: Πῶς θὰ δράσουν. Πῶς θὰ σώσουν τὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Ὅμως οἱ λευκοὶ κακούργοι — ὅπως εἶπε ὁ Κραγιαμποῦ — εἶναι πολλοί. Οἱ τέσσερις, μεγάλοι σύντροφοι καταλαβαίνουν πῶς τίποτα δὲν θὰ μπόρουν νὰ κάνουν μονάχοι τους... Συμφωνοῦν ὅλοι πῶς πρέπει νὰ μαζέψουν ἄγριους πολεμιστές. Νὰ κυκλώσουν τὴ χαράδρα. Ν' ἀναγκάσουν τὸν Μπαλοῦχ καὶ τοὺς κακούργους τοῦ νὰ παραδοθοῦν!...

Ὁ Ποκοπίκο καὶ ἡ Χουχοῦ κουβεντιάζουν λίγο πιο πέρα:

— Καλὲ χτὲς τὰ μεσάνυχτα, καλέ, γίνηκε στὴ σπηλαία μεγάλο κακό!

— Γιατί, μωρὴ μαμζέλ;

— Ἐξ αἰτίας μου, χρυσό μου! Μὲ συγχωρεῖτε κιδλας!

— Δηλαδή; Τοῦ λόγου σου τόκανε τὸ κακό; ρωτᾷ ὁ νᾶνος.

— Καλὲ ὄχι, καλέ! Ἀλλὰ

ἦρθανε ἑκατὸ ἀνοματαῖοι νὰ
 μέ... ἀζητήσουνε! Καλὲ οὐτε
 ἔλεωφορεῖο νάμουναι δὲν θά
 μπορούσα νὰ τοὺς πάρω ὅ-
 λους. Πρίξον ἦλιε, ποὺ λένε!
 Μὲ ματασυγχωρεῖτε κιόλας!

Ὁ Ποκοπίκο σηκώνει τὴ
 χερούκλα του. Τῆς σερβίρει
 μιὰ στράκα κατάφαττα :

Κλάφφφ!...

Ἐνῶ ταυτόχρονα ξεφωνίζει
 πανηγυρικά:

— Γεῖά σου Νύφη... ἀνύφευ-
 τη!

Καί, καλοῦ-κακοῦ, τὸ θάζει
 στὰ πόδια. Ζητάει τὴ συγου-
 ρία του κοντὰ στοὺς ἄλλους.

Ἡ τσουλουφωτὴ «Μαύρη
 Γόησσα» θάζει τὰ χέρια τῆς
 στῆ μέση. Καὶ κουνώντας δε-
 ξιά κι' ἀριστερά τὸ κεφάλι
 τῆς, τοῦ φωνάζει:

— Δὲν θά σέ πιάσω θρέεε;
 Τρίχα-τρίχα θά στὸ μαδῆσω
 τὸ μουστάκι!

Καὶ προσθέτει πῦρ καὶ μα-
 νία :

— Ἀκοὺς ἐκεῖ!... Νὰ μὲ πῇ
 ἐμένα; Νύφη... ἀνιφτη! Μὲ ξα-
 ναματασυγχωρεῖτε κιόλας!

ΑΝΑΠΑΝΤΕΧΟΣ ΣΥΜΜΑΧΟΣ

Τὰ σχέδια δράσεως τελειώ-
 νουν σὲ λίγο. Κι' ὅλοι μαζί
 ξεκινᾶνε...

Ἐχουν ἀποφασίσει νὰ γυρί-
 σουν στὰ χορτοκάλυθα τῶν
 γειτονικῶν φυλῶν. Νὰ μαζέ-
 ψουν χεροδύναμους κι' ἀτρό-
 μητους μαύρους πολεμιστές.

Μὰ νὰ καὶ πάλι: Δὲν ἔχουν
 προλάβει νὰ κάνουν λίγα θή-
 ματα ὅταν ἀνθρώπινα ποδο-

βολητὰ φθάνουν στ' αὐτιά
 τους.

Εἶναι ὁ τρομερὸς Γιαχά-
 μπα καθάλλα στὸν ἀχώριστο
 ζέβρο του. Κι' ἓνα μεγάλο
 μπουλούκι ἀπὸ γιγαντόσω-
 μους ἀραπάδες τὸν ἀκολου-
 θεῖ.

Ὁ μαῦρος γίγαντας πηδάει
 σθέλτος ἀπ' τ' ἄτι του. Κον-
 τοζυγώνει μὲ κατεβασμένο
 κεφάλι τὸν μελαψόν Ἑλληνα.
 Μουρμουρίζει μὲ συντριβή:

— Μετάνοιωσα, Γκαούρ!...
 Συχώρεσέ με γιὰ ὅσα κακὰ
 ζήτησα νὰ σοῦ κάνω! Ἦρθα
 μὲ τοὺς ἀνθρώπους μου νὰ
 σᾶς βοηθήσω!... Ἀπὸ δῶ καὶ
 μπρὸς νὰ μὲ λογαριάξης γιὰ
 φίλο σου. Γιὰ τὸν πιὸ πιστό
 σου φίλο!...

Ὁ Μάξ Ἀρλαν τὸν κυττά-
 ζει δύσπιστα :

— Τί σ' ἔκανε νὰ ρθῆς νὰ
 μᾶς προσφέρῃς βοήθεια; τὸν
 ρωτάει. Ἀφοῦ ὁ Ταρζάν εἶναι
 ἐχθρὸς σου...

Ὁ Γιαχάμπα ἀποκρίνεται
 στὸν Ἑλληνα. Κι' ἄς μὴ τὸν
 ρώτησ' ἐκεῖνος:

— Γιατί αὐτὴ τὴ στιγμή,
 Γκαούρ, δὲν κινδυνεύει μονά-
 χα ὁ Ταρζάν. Ὅλοι μας κιν-
 δυνεύουμε! Κι' ὅλοι μαζί —
 ἐχθροὶ καὶ φίλοι — πρέπει νὰ
 χτυπήσουμε τοὺς λευκοὺς κα-
 κούργους. Νὰ μὴ τοὺς ἀφή-
 σουμε νὰ κατακτήσουν τὴ
 Ζούγκλα!...

Ὁ Μάξ Ἀρλαν προσβάλλε-
 ται γιὰ τὴν περιφρόνησι ποὺ
 τοῦδειξε ὁ μαῦρος γίγαντας.
 Καὶ τραβώντας τὸ πιστόλι,
 τὸν δείχνει μὲ τὴ θανατερή
 κάννη του :

— Φύγε, ύπουλο σκυλί!... Δέν θέλουμε τή φιλία σου! Δέ χρειάζομαστε τή βοήθειά σου.

Κ' ἐπειδή ὁ Γιαχάμπα δέν γυρίζει νά φύγη, ὁ σκληρός Ἀμερικανός κάνει νά τραθή-ξη τή σκανδάλη. Νά τὸν σω-ρίαση κάτω νεκρό!..

Ὅμως ὁ Γκαούρ προφθαί-νει. Μὲ μιά, ἀφάνταστα γρή-γορη κίνησι τοῦ τινάζει πρὸς τ' ἄπάνω τ' ὀπλισμένο χέρι...

Ταυτόχρονα ἀντηχεῖ κι' ὁ πυροβολισμός. Μά τὸ βλήμμα φεύγει σφυρίζοντας πρὸς τὸν οὐρανό!...

Ἀπ' τὰ χεῖλια τοῦ Μάξ Ἀρ-λαν θγαίνει μιά φοβερὴ θλα-στήμια τῆς πατρίδας του... Δέν δοκιμάζει ὅμως νά ξανα-πυροβολήσῃ... Σέβεται καὶ φοβάται τὸν μελαψὸ γίγαν-τα...

Κι' ὅμως ἡ καρδιά τοῦ ὑπέ-ροχου Γκαούρ — πού ὅλοι τὸν τρέμουν — εἶναι γεμάτη κα-λωσύνη. Κ' ἔτοιμη πάντα νά συγχωρῇ τοὺς ἐχθρούς.

— Μὴ τοῦ κάνης κακό, Μάξ, λέει στὸν Ἀμερικανό. Ἄφη-σέ τον νά μετανοιώσῃ. Νά γί-νη φίλος μας...

Καὶ προχωρῶντας ἕνα θῆ-μα σφίγγει μὲ ἀγάπη τὸ χέρι τοῦ Γιαχάμπα:

— Σ' εὐχαριστῶ φίλε μου! τὸβ κάνει. Εἶσαι γενναῖος καὶ πειρήφανος ἄντρας! Σ' ἀγαπῶ σὰν ἀδελφὸ μου!...

Τὰ μεγάλὰ μάτια τοῦ μαύ-ρου γίγαντα θοορκώνουν. Ἡ καλωσύνη τοῦ Γκαούρ τὸν ἐ-χέει συντρίψει.

Ὁ Ποκοπικό πού παρako-λουθεῖ σοδαρός τῇ συγκινητι-

κή αὐτὴ σκηνή, μουρμουρίζει φιλοσοφικά:

— Καπάκι τὸν ἔφερε τὸν «Καρπουζοκέφαλο». Ἀκατα-νόητο πρᾶμμα, ἀδερφέ μου!..

Ὁ Μάξ Ἀρλαν — μετανοι-ωμένος κι αὐτὸς γιὰ τὴν ἄ-νανδρη πράξι πού, πάνω στὸ θυμὸ, ζήτησε νά κάνῃ — ξα-ναθάξει τὸ πιστόλι στὴ θήκη τῆς ζώνης του...

Κι' ὅλοι μαζί ξεκινᾶνε θια-στικοί... Ὡσπου φθάνουν κά-ποτε στὴ μεγάλη χαράδρα...

ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΟΝΟΦΘΑΛΜΟΥ ΜΑΓΟΥ

Οἱ λευκοὶ κακοῦργοι τοῦ φοβεροῦ Μπαλοῦχ τοὺς ὑπο-δέχονται μὲ τρομακτικὲς ὁμο-θροντίες: Ὅπλα! Πολυβόλα! Ὅμοθροντίες!...

Οἱ «ἥρωές» μας εἶναι ἄδυ-νατο νά κατέθουν στὴ χαρά-δρα!... Ἀναγκάζονται νά σκορπίσουν σὰν κυνηγημένα ζαρκάδια. Νά κρυφτοῦνε πί-σω ἀπὸ θάμνους, θράχια καὶ κορμούς δέντρων. Νά στήσουν ἐκεῖ τὰ καραούλια τους...

Πάνω τους οἱ σφαῖρες, σφυ-ρίζουν δαιμονισμένα:

— Βίννν!... Βίννν!...

Ὁ Ποκοπικό, πεσμένος τὰ μπρούμυτα καθὼς θρίσκειται κάτω — σηκώνει τὴ θρυλικὴ χατζάρα του. Τὴ στριφογυρί-ζει τρομαγμένος πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του, φωνάζοντας:

— Ξεσσ!... Ξεσσ!...

Ἡ Χουχού, πού ἔχει μουλώ-ξει κι αὐτὴ κοντά του, τὸν ρω-τάει σιγά:

— Καλὲ γιατί κάνεις ἔτσι,

χρυσό μου;

Ο νάνος τῆς ἀποκρίνεται
θαριά:

— Διώχνω τούς... κώνωψ
πού σφυρίζουνε.

Κι ἀμέσως σκάει μουρμου-
ριστά τὸ ἀπαραίτητο, φρέσκο
- φρέσκο, στιχάκι του:

«Δὲν θὰ φοδόμουν τὰ «μπάμ -
μπούμ»

καὶ τῶν ἐχθρῶν τῇ σφαίρα!

Φτάνει, τὸ φουκαριάτικο,

νᾶχα μιά... κουνουπιέρα!»

Τέλος, μπουσουλῶντας, προ-
χωρεῖ ἀτρόμητος πρὸς τὰ...
πίσω. Ἔτσι, ξεμακραίνει ἀπ'

τὸ πεδίο τῆς μάχης, μὲ τὴν
ψυχὴ στὸ στόμα ἀπ' τὴν τρο-
μάρα του.

Ἡ μελιστάλακτη πυγμαία
τὸν κοροϊδεύει :

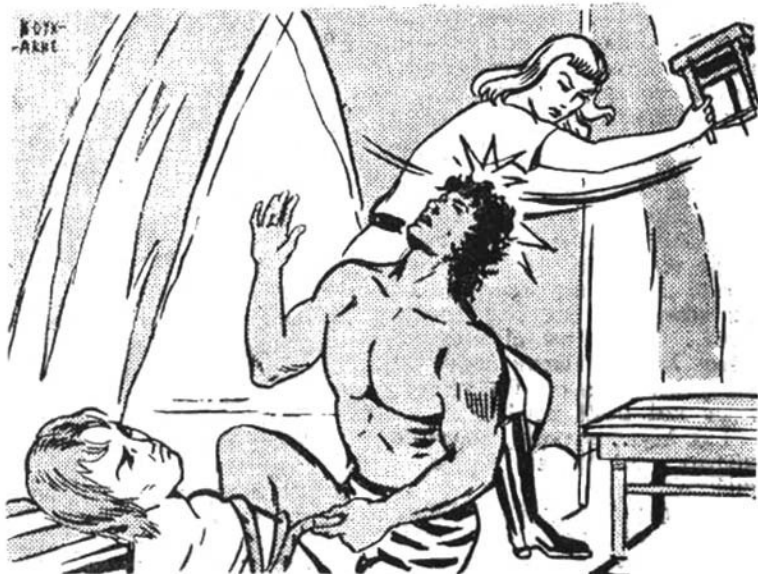
— Καλὲ ποῦ πᾶς, γλύκα
μου: Γιά ἐπίθεις;

— "Οχι. Γιά... τσίσα μου!

τῆς ἀποκρίνεται ἥρωικά.
Ὅμως ὄχι: Ὅστε γιὰ τὸ ξ-
να, οὔτε γιὰ τὸ ἄλλο, πηγαί-
νει.

Ὁ ὑαθολεμένος μαῦρος νᾶ-
νος κάποιο παράξενο σχέδιο
ἔχει καταστρώσει στὴν ἀνοι-
κονόμητη κεφαλὴ του...

Καὶ νά: Μόλις, μπουσου-
λῶντας, ξεμακραίνει κάμπο-

Ἡ κακιὰ συντρίψισα τοῦ Μπαλουχ κτυπάει τὸν Γκαούρ στὸ πί-
σω μέρος τοῦ κεφαλοῦ του!

σο, πετιέται ξαφνικά ὀρθός. Καί τὸ βάζει σάν ἐλάφι, στὰ πόδια. Τρέχει κατὰ τὸ ἀπαίσιον ὑπόγειον ἄντρο τοῦ φοβεροῦ Νάχρα - Ντοῦ...

"Ετσι, φθάνει γρήγορα στὰ χαλάσματα τοῦ ἀρχαίου Ναοῦ τῶν ἱθαγενῶν. Χώνεται, σβέλτος σάν μαῦρο ποντικάκι, στ' ἀνοιγμα τῆς καταπακτῆς. Κατεβαίνει, τρία - τρία, τὰ σκοτεινά χωματένια σκαλοπάτια. Φθάνει βαθεῖά κάτω. Καί σταματάει θαρρετὰ μπροστὰ στὸν παντοδύναμο μονόφθαλμο Μάγο.

"Αρχίζει νὰ τοῦ ἐξηγῇ λαχανιασμένος:

— Τό καί τό, μπάρμπα Μο ναχομάτη!... Πρέπει νὰ βοηθήσης κ' ἐλόγου σου στὴν ὑπόθεσι. Κάνε τὸ λοιπόν, ὅπως καταλαβαίνεις. Καθότι σήμερις εἶμαι στίς καλές μου καί... σφάζω δωρεάν!

"Ο Νάχρα Ντοῦ φαίνεται ἀνίσχυος καί στεναχωρημένος:

— Εἶμαι πιασμένος! τοῦ λέει. Δέν μπορῶ νὰ σηκωθῶ. Οὔτε νὰ σταθῶ στὰ πόδια μου!... "Ὁμως πρέπει κάτι νὰ κάνω γιὰ νὰ σὰς βοηθήσω... "Αν αὐτοὶ οἱ καταραμένοι λευκοὶ κατακτήσουν τὴ Ζούγκλα σίγουρα θὰ τὰ βάλουν καί μαζί μου!...

Γιὰ λίγες στιγμές, μένει ἀκίνητος καί βαθεῖά συλλογισμένος.

Τέλος μιὰ παράξενη λάμψη φωτίζει τὸ σκοτεινὸ πράσινο μάτι του...

"Αμέσως ἀπλώνει τὸ σκελετωμένο χέρι καί παίρνει ἀπὸ πλάι του ἓνα κοκορτισμένο

ξύλινο κουτί. Τὸ ἀνοίγει μὲ προσοχὴ σὰ νὰ περιέχῃ τ' ἄγια τῶν ἁγίων. Βγάζει ἀπὸ μέσα δυὸ μικρὰ χάπια: Τὸ ἓνα μαῦρο τὸ ἄλλο ἄσπρο. Καί τὰ δίνει στὸν Ποκοπίκο:

— Πάρ'τα! τοῦ λέει. "Αμα θρεθῆτε σὲ μεγάλο κίνδυνον ἔνας ἀπὸ σὰς νὰ καταπιῇ τὸ μαῦρο χάπι. "Όταν περάσῃ ὁ κίνδυνος νὰ καταπιῇ τὸ ἄσπρο! Κατάλαβες;

Ὁ νᾶνος ἀρπάζει μὲ λαχτὰ ρα τὰ χάπια. Τὰ κρύβει στὴ στὴν μέσα τσέπη τοῦ τομαρένιου πανταλονιοῦ του. Καί ρωτάει:

— Δέν μοῦ λές, μπάρμπα Κύκλωπα, τί δουλειὰ κάνουν αὐτὰ τὰ χάπια, μετὰ συγχωρήσιος;

"Ο Μάγος μουρμουρίζει:

— Πήγαινε τώρα... Δέν μπορῶ ν' ἀποκριθῶ σ' αὐτὸ πού με ρωτᾷς. Εἶναι μαγικά πράγματα! "Αν τὸ πῶ, τὰ χάπια πού σοῦ δώσα θὰ χάσουν τὴ δύναμί τους!...

"Ο Ποκοπίκο τοῦ σκάει στὰ γρήγορα τὸ ἀπαραίτητο σιγάκι:

«Πολὺ κλεισμένα τὰ κρατᾷς

τὰ μαγικά κιτάπια!...

Μὰ μάθε πῶς τοῦ λόγου μου

δέν... τρώω τέτοια χάπια!».

"Ετσι, τελειώνοντας, γυρίζει τὴ ράχι του καί φεύγει. Ἀνεβαίνει διαστικὸς τ' ἀτέλειωτα χωματένια σκαλοπάτια. Χάινετ' ἔξω...

Καί νά: Στὰ μισὰ τοῦ δρόμου σταματάει ξαφνιασμένος! Μπροστὰ τοῦ ἀντικρύζει μιὰ νέα σεμνὴ γυναίκα.

Είναι ἡ καλόκαρδη καὶ πο-
νετικιά Γιοχάνα! Ἡ ὑπέροχη
Χριστιανὴ ποὺ διδάσκει μέσα
στον ἀτέλειωτο ἀλληλοσπαρα-
γμὸ τῆς Ζούγκλας, τὴν εἰρή-
νη, τὴν ἀγάπη καὶ τὴν καλω-
σύνη!...

Ὁ νᾶνος ὕστερ' ἀπ' τὴν πρῶ-
τὴ ἐκπληξί, ἐνθουσιάζεται:

— Βρὲ καλῶς τὴν κυρὰ Καν
τηλανάφτρα! τῆς κάνει.

— Ὁ Θεὸς μαζί σου, γιέ
μου! τοῦ ἀποκρίνεται ἐκείνη.

Ὁ Ποκοπίκο συνέρχεται.
Καταλαβαίνει τὸ λάθος του.
Κ' ἐνῶ τῆς φιλάει μὲ σεβα-
σμὸ τὸ χέρι, τῆς ἀνταποδίδει
τὸν χαιρετισμὸ:

— Ὁ Θεὸς μαζί σου, ... κό-
ρη μου!

Ἀμέσως τῆς λέει ὅλα ὅ-
σα εἶχαν συμβῇ: Τῆς μιλάει
γιὰ τοὺς λευκοὺς κακούρ-
γους ποὺ ῥῥαν νὰ κατακτή-
σουν τὴ Ζούγκλα... Γιὰ τὴν
αἰχμαλωσία τοῦ Ταρζάν...
Γιὰ τὸ ὄνειρο ποὺ εἶχε δεῖ καὶ
θῆκε ἀληθινό... Ἀκόμα καὶ
γιὰ τὰ δυὸ μαγικά χάπια ποὺ
πῆρε ἀπ' τὸ Νάχρα Ντού!...

Ἡ Γιοχάνα τὸν συμβουλεύει
γι' αὐτά:

— Πέταξέ τα ἀμέσως, τέ-
κνον μου!... Τὰ μάγια εἶναι
ἔργα τοῦ Σατανᾶ! Ὅσοι πι-
στεύουν στὸν μεγάλο κι ἀλη-
θινὸ Θεό, δὲν ἔχουν ἀνάγκη
ἀπ' αὐτά. Τοὺς βοηθαίει καὶ
τοὺς προστατεύει Ἐκεῖνος!...

Ὁ νᾶνος τῆς προτείνει:

— Τότες ἔλα κ' ἐλόγου σου
μαζί, κυρὰ Λιθάνω μου! Ὅ-
σο νᾶναι κάτω θὰ μᾶς βοηθή-
σης. Μιά κ' ἔχεις τὰ μέσα στὸ
θεό... Κράουμπα!...

— Ὁ Κράουμπα εἶναι ἕνας
ψεύτικος. Ἕνας ἀνύπαρκτος
Θεός! τοῦ κάνει ἐκείνη. Ὁ
παντοδύναμος θεὸς τῆς Ζούγ-
κλας κι ὅλου τοῦ κόσμου, εἶ-
ναι ἄλλος!...

Καὶ προσθέτει:

— Θὰ ἐρχόμουν, ἀμέσως τῶ-
ρα, μαζί σου, παιδί μου. Μά-
μου εἶναι πολὺ δύσκολο.

— Δὲν πειράζει... μητέρα
μου! τὴν καθησυχάζει ὁ Πο-
κοπίκο. Ἀλλὰ γιατί σου εἶναι
δύσκολο δηλαδὴ; Σίγουρα κα-
νένα ραντεβουδάκι θάχης κα-
τεργαρούλα!

— Ναί! τοῦ ὁμολογεῖ ἡ Γιο-
χάνα. Πρέπει νὰ τρέξω γρήγο-
ρα στὴν ὄχθη τοῦ Μεγάλου
Ποταμοῦ. Θὰ ῥθῇ σήμερ' ἀπ'
τὴν Πέρα Ζούγκλα ἕνας μαθη-
τῆς μου. Θέλει νὰ ξανακούση
τὰ θεῖα λόγια τοῦ Χριστοῦ.
Αὐτὰ ποὺ ἀνακουφίζουν τὴν
ψυχὴ. Ποὺ ξαλαφρώνουν τὴν
καρδιά!...

»Ἄν θέλεις ἔλα κ' ἐσὺ μα-
ζί μου... Μόλις τελειώσω
ἀπ' ἐκεῖ, πάμε νὰ βοηθήσου-
με τοὺς δικούς σου...

Καὶ δὲν πᾶμε! μουρμουρί-
ζει ἀδιάφορα ὁ νᾶνος. Θὰ
σπάσω πλάξ!

Ἔτσι, ἀκολουθεῖ τὴν ἁγία
μελαψὴ γυναίκα τῆς Ζούγ-
κλας.

Καθὼς προχωροῦν τὴ ρω-
τάει:

— Κ' εἶν' ἐν τάξει ὁ μαθητά-
κος σου, κυρ' Ἀγιοστούρα;

— Πολὺ εὐσεβής! τοῦ ἀπο-
κρίνεται ἐκείνη. Θὰ γίνῃ ἕνας
καλὸς Χριστιανός!

ΣΤΗ ΧΑΡΑΔΡΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ!

Ἡ Γιοχάνα κι ὁ Ποκοπικό φθάνουν κάποτε στὴν ὄχθη τοῦ Μεγάλου Ποταμιοῦ. Ὁ ἄνθρωπος ποῦ θέλει ν' ἀκούσῃ τὰ θεῖα λόγια τῆς Ἀγάπης καὶ Καλωσύνης, θρίσκειται κιόλας ἐκεῖ. Εἶναι ἕνας φοβερός καὶ τρομερός ὑπεργίγαντας: Ὁ τερατάνθρωπος Μποχάρ!

Τὰ μεγάλα στοργαγυλὰ μάτια τοῦ νάνου γουρλώνουν ἀπὸ φρίκη. Ρωτᾷ με δέος τὴ Γιοχάνα:

— ὦ... ὥστε αὐ... αὐτὸς εἶναι ὁ... εὐσεθὴς μαθητάκος σου;

Καὶ νά: Μόλις ὁ Μποχάρ ἀντικρῶζει τὴν πνευματικὴ δασκάλα του σκύβει μὲ εὐλάβεια. Τῆς φιλάει τὸ χέρι...

Ὁ Ποκοπικό σκαρφαλώνει τρομοκρατημένος στὸ πρῶτο δέντρο ποῦ θρίσκειται μπροστά του. Κι' ἀπ' τὰ ψηλὰ κλαδιὰ του φωνάζει:

— Πᾶς χαμένη, κυρὰ Ἐωκ-κλήσω μου! Ὁ μπάμπα Κέφαλος θὰ σέ κολατοῖσῃ με ὅλο τὸν... ἀπαιτούμενο σεβασμό!

Ἡ ἅγια γυναῖκα σηκώνει τὸ κεφάλι τῆς. Χαμογελάει καλὸκαρδα στὸ νάνο:

— Κατέβα κάτω, τέκνον μου!... Ὁ Μποχάρ ἔχει γίνεϊ πιά ἄλλος ἄλλος ἄνθρωπος. Ἡ παλιὰ ἄγρια καρδιά του ἔχει πλημμυρίσει τώρα ἀπὸ τὴν ἀγάπη καὶ τὴν καλωσύνη τοῦ Χριστοῦ! Τώρα εἶναι καλός. Δὲν τρώει πιά ἀνθρώπους!

Ὁ Ποκοπικό παραξενεύεται:

— Ἀλήθεια, μπάρμπα Κε-

φάλα; τὸν ρωτᾷ ἀπὸ ψηλά. Ἐπαψες νὰ τρῶς «ταῖσι»; Πᾶς χαμένος, ἀδερφέ μου! Θὰ πρηστῇς ἀπ' τὴ χορτοφαγία καὶ τὴ βιταμίνη!

Καὶ προσθέτει:

— Πλὴν ὁμως, τοῦ λόγου μου δὲν σέ πιστεύω! Παρασταίνεις τὸ θεοσεβούμενο γιὰ νὰ με κολατοῖσῃς... μπαμπέσικα!

Ἀμέσως τοὺς ἀφήνει. Καὶ πηδώντας ἀπὸ κλαδὶ σὲ κλαδὶ κι' ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο, ξεμακραινεὶ πολὺ ἀπ' τὴν ὄχθη. Τέλος, κατεβαίνει στὸ ἔδαφος καὶ τὸ βάζει σὰν τρελλὸς στὰ πόδια. Τραβάει γιὰ τὴ Μεγάλῃ Χαράδρα...

Ἡ Γιοχάνα λέει στὸν Μποχάρ — ὅστερ' ἀπὸ τὸ μάθημα — ὅσα εἶχε μάθει ἀπὸ τὸν Ποκοπικό: Γιὰ τοὺς λευκοὺς κακούργους. Γιὰ τὴν αἰχμαλωσία τοῦ Ταρζάν...

Ἄς ἀφήσουμε ὁμως αὐτοὺς κι' ἄς παρακολουθήσουμε τὸν Ποκοπικό:

Ὁ φοβερός καὶ τρομερός νάνος φθάνει τέλος στὴ μεγάλη χαράδρα. Ὁ Γκαούρ, ὁ Μάξ Ἀρλαν, ὁ Γιαχάμπα με τοὺς ἀραπάδες του, ἡ Ταταμπού, ἡ Τζέιν κι' ὁ Κραγιαμπού ξανακάνουν, αὐτὴ τὴ στιγμή, ἐπίθεσι στοὺς λευκοὺς κακούργους τοῦ Μπαλοῦχ καὶ τῆς Ζεράν.

Ἡ ἀμοιρὴ Χουχού, κρυμμένη πίσω ἀπ' ἕνα θραχάκι, κλαίει τὰ νεῖατά καὶ τὴν τσακπινιά τῆς...

Ὅμως κι' αὐτὴ τὴ φορὰ, οἱ

ἀτρόμητοι φίλοι μας, τίποτα δὲν μποροῦν νὰ κάνουν. Οἱ κακούργοι μὲ τὰ ὅπλα, τὰ πολυθόλα καὶ τὶς χειροβομβίδες, τοὺς κρατᾶνε σὲ ἀπόστασι. Ἀδύνατο νὰ πλησιάσουν!

Μὰ ἡ καρδιά τοῦ ὑπέροχου Ἑλληνα δὲν βαστάει νὰ νοιώθῃ πῶς ὁ «ἀδελφός» τοῦ Ταρζάν βρίσκεται σκλάβος ἀκόμα. Πρέπει ἢ νὰ τὸν σώσῃ, ἢ νὰ χαθῇ κι' αὐτὸς μαζί του!

Ἔτσι, καὶ χωρὶς καθόλου νὰ λογαριάξῃ τὸν τραγικὸ κίνδυνο, κάνει νὰ χυθῇ, σὰν μανιασμένο λιοντάρι, τὶς γραμμὲς τῶν ἀντιπάλων. Νὰ τοὺς διαλύσῃ μὲ τὸ ρόπαλό του. Νὰ φθάσῃ στὴ σκηνὴ τοῦ ἀπαίσιου Μπαλόυχ. Νὰ λύσῃ καὶ νὰ σώσῃ τὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας!...

Ὁ Μάξ Ἀρλαν, ὁ Γιαχάμπα κι' ἡ Τζέιν τὸν συγκρατοῦν Πασχίζουν νὰ τὸν ἀποτρέψουν ἀπ' τὸν τρελλὸ αὐτὸν ἥρωϊσμό :

— Δὲν θὰ καταφέρῃς τίποτα, Γκαούρ! Θὰ σὲ σκοτώσουν πρὶν προλάβῃς νὰ κάνῃς λίγα θήματα!

Ὁμως, ὁ θρυλικὸς Ἑλληνας γλιάντας ἔχει ξερὸ κι' ἀγύριστο κεφάλι.

— Ὅχι! μουγγρίζει θραχνά. Πρέπει νὰ περάσω! Ἀς μὲ χτυπήσουν... Δὲν θὰ πεθάνω πρὶν σώσω τὸν Ταρζάν.

Ἡ πανώρια Ταταμπού κυττάζει μὲ ἀνείπωτο θαυμασμὸ τὸν ἀγνὸ σὺντροφο τῆς ζωῆς τῆς.

— Ναί, Γκαούρ! τοῦ λέει. Κᾶνε τὸ καθήκον σου σὰν Ἑλληνας, κι' ἄς γίνῃ ὅ,τι γί-

νῇ!... Πέσε πάνω στοὺς κακούργους! Θὰ σ' ἀκολουθήσω κι' ἐγώ!...

Ἀλλοίμονο! Τὰ τρομερὰ ὅπλα τῶν λευκῶν ἐπιδρομῶν παραμονεύουν. Ἐτοιμα νὰ ξεράσουν φωτιά καὶ σίδερο!

Ἔτσι, μόλις τὸ μελαψὸ παλικάρι κάνει ν' ἀνασηκωθῇ, ἀμέτρητοι πυροβολισμοὶ ἀντηχοῦν. Βροχὴ πέφτουν οἱ σφαῖρες γύρω του!

Τώρα μονάχα ὁ Γκαούρ σπνέρεται. Τώρα καταλαβαίνει πόσο δίκην εἶχαν οἱ διστακτικοὶ σὺντροφοὶ του...

Ὁμως δὲν τὰ χάνει. Ἀμέσως, σέρνεται πρὸς τὰ πίσω. Ξεμακραίνει ἄρκετά, ὥσπου φθάνει σ' ἓνα οἶγουρο μέρος. Ἐκεῖ πετιέται ὀρθὸς. Κόβει γρήγορα κλαδιὰ ἀπὸ τὰ γύρω δέντρα. Σκεπάζει μ' αὐτὰ ὅσο μπορεῖ καλύτερα, τὸ κορμί του. Κι' ἀρχίζει νὰ ξανασέρνεται κάτω. Νὰ προχωρῇ ἄργα. Νὰ κατεβαίῃ μὲ προσοχὴ τὴν τραγικὴ χαράδρα τοῦ θανάτου...

Οἱ σφαῖρες ἐξακολουθοῦν νὰ σφυρίζουν σὰν φαρμακερὰ φίδια πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του.

Ἔτσι, καταφέρει νὰ φθάσῃ ἀπαρατήρητος μέχρι τῆς μεγάλης σκηνῆς τοῦ λευκοῦ Ἀρχικακούργου!...

Σταματᾷ κι' ἀφουγγράζεται. Ἀπόλυτη ἡσυχία θασιλεύει μέσα...

Ὁ Γκαούρ περιμένει λίγες στιγμὲς κρατώντας καὶ τὴν ἀνάσα του ἀκόμα... Τέλος, πετιέται ξαφνικὰ ὀρθὸς, τινάζοντας τὰ κλαδιὰ ἀπὸ πάνω του. Μ' ἓνα πήδημα φθάνει

μπροστά στ' άνοιγμα τής σκηνής. Μπαίνει σάν αίφουνας μέσα!...

Η ΤΡΟΜΕΡΗ ΖΕΡΑΝ !

Καί νά : Μē τήν πρώτη ματιά πού ρίχνει, αντικρύζει κάτω— δεμένον χειροπόδαρα — τόν Ταρζάν.

Πλάι του βρίσκεται καθισμένη σ' ένα σκαμνί μιá νέα κι' όμορφη ξανθειά γυναίκα. Είναι ή Ζεράν, ή σκληρή και σατανική συντρόφισσα του Μπαλούχ.

Έκείνη, μόλις τόν βλέπει, πετιέται όρθη. Ξεφωνίζει τρομαγμένη:

— "Ο Γκαούρ!... Βοήθεια! "Ο Γκαούρ!...

Τόν αναγνωρίζει από τις περιγραφές πού τής είχαν κάνει.

"Ο μελαψός γίγαντας θά μπορούσε, θέβαια, νά τή σωρίσει κάτω άναίσθητη με μιá γροθιά του. "Ομως ένας Έλληνας δέν καταδέχεται ποτέ νά κτυπήσει γυναίκα.

"Αμέσως σκύβει στόν Ταρζάν κι' αρχίζει νά τόν λύνη με θιάσι :

— Κουράγιο, αδελφέ μου, του λέει. Σε λίγο θάσαι λεύτερος νά φύγουμε!

"Ομως, ή Ζεράν βρίσκει τήν εύκαιρία: Σηκώνει, άφάνταστα γρήγορα τó ξυλένιο σκαμνί. Καί τó κατεβάζει με όρμη και λύσσα στο κεφάλι του Γκαούρ.

Τό άμοιρο παλικάρι πού δέχεται από πίσω τó κτύπημα, θγάζει βαρύ πονεμένο θογγητό. Καί σωριάζεται άναίσθη-

τος πάνω στόν, δεμένο ακόμα, Ταρζάν.

Ταυτόχρονα δυό λευκοί κακούργοι μπαίνουν άλαφιασμένοι στή σκηνή του "Αρχηγού τους. Είχαν άκούσει τά ξεφωνητά τής Ζεράν...

"Ετσι, δένουν χειροπόδαρα και τόν άναίσθητο Γκαούρ. "Υστερα ξαναβγαίνουν έξω νά ειδοποιήσουν τόν Μπαλούχ.

"Ομως ό θρυλικός "Έλληνας γρήγορα συνέρχεται από τó κτύπημα του κεφαλιού. "Ανοίγει τά μάτια του. Κι' αντικρύζει τή Ζεράν νά τόν κυτάζει με άνείπωτο θαυμασμό. Τήν άκούει νά του ψιθυρίζει σάν μαγεμένη:

— Πίστεψέ με, Γκαούρ! Ποτέ στή ζωή μου δέν έχω δει όμορφότερο παλικάρι από σενα! Νοιώθω τήν καρδιά μου νά χτυπά δυνατά και παράξενα τώρα πού σ' αντικρύζω!

Και συνεχίζει:

— Οι δυό άνθρωποι μας πού σ' έδεσαν, τρέξαν νά ειδοποιήσουν τόν Μπαλούχ. "Οπου νάναι θά φτάσει γιά νά καρφώσει τó μαχαίρι του στήν καρδιά σου!...

— Λοιπόν; ρωτάει άτάραχος ό μελλοθάνατος ήρωας.

— "Αν θέλεις, μπορώ νά σε λύσω άμέσως. Νά φύγουμε κρυφά μαζί. Φτάνει νά γίνης σύντροφός μου. Νά μη ξαναχωρίσουμε ποτέ!

"Ο Γκαούρ τήν κυτάζει με περιφρόνησι:

— Καλύτερα νά θρω τó θάνατο! Έδώ πλάι στόν άγαπημένο μου «άδελφό»... Παρά νά δεχτώ τή ζωή από μιá πρόσ-

τυχη και τιποτένια γυναίκα
σαν κι' εσένα!...

Η σκληρή Ζεράν, που νοι-
ώθει θανάσιμη προσβολή στα
λόγια του, αρπάζει πάλι τον
βαρύ θούρδουλα! Κτυπάει,
μέ λύσσα και μανία, το δεμέ-
νο παλικάρι. Μελανιάζει και
ματώνει το κορμί του.

— Σκύλε! ούρλιάζει άγρια.
Αυτό ποδιες θα τό πληρώσης
ακριβά!...

Τήν ίδια στιγμή μπαίνει μέ-
σα στη σκηνή του ό Μπα-
λούχ. Αντικρύζει κάτω δεμέ-
νον και τον Γκαούρ! "Ετσι,
τρελλός από χαρά άγκαλιά-
ζει τη συντρόφισσά του. Τη

φιλάει:

— Μπράβο Ζεράν! Τώρα
κρατάμε και τους δυό! Ή ά-
πέραντη και πλούσια Ζούγ-
κλα θα γίνη πιά δική μας!
"Εγώ κι' εσύ...

— Ό Γκαούρ ζήτησε νά
προσβάλη την τιμή μου! τοϋ
κάνει μανιασμένη εκείνη. Θέ-
λω νά τον γδάρης ζωντανό!

— Χά, χά, χά! καγχάζει ό
"Αρχικακούργος. Και τραβώ-
ντας τό φονικό μαχαίρι του
γονατίζει μπροστά στον μελα-
ψό γίγαντα.

"Όμως, άπότομα, σταμα-
τάει. Μένει μέ τό μαχαίρι του
σηκωμένο πάνω άπ' τά στή-

Τό μυστηριώδες αίωρούμενο πι σιύλι άκολουθεί άπειλητικό τον
Μπαλούχ και τη Ζεράν.

θεια του δεμένου Γκαούρ...

Ἀνθρώπινες πατηματιές ἀκούγονται νὰ μπαίνουν μέσα στὴ μεγάλη σκηνή.

Ὁ Μπαλούχ κι' ἡ Ζεράν, κυττάζουν χαμένα γύρω τους. Δὲν βλέπουν κανένα...

Ὁ Ἀρχικακούργος πετιέται ὀρθός. Βγαίνει γρήγορα ἔξω. Ψάχνει γύρω ἀπὸ τὴ σκηνή του. Τίποτα πάλι. Κανένας ἄνθρωπος δὲν βρίσκεται ἐκεῖ κοντά...

Ἔτσι, ξαναγουρίζει σαστισμένος.

Δὲν εἶναι τίποτα! μουρμουρίζει στὴ συντρόφισσά του. Σίγουρα θὰ παρακούσαμε!

Καὶ τραβάει τὸ πιστόλι του τώρα.

— Ἄς ξεμπερδεύουμε λοιπὸν μ' αὐτούς! συνεχίζει.

Γυρίζει ἀμέσως τὴν κἀννη του πρὸς τὸ κεφάλι τοῦ Ταρζάν. Κάνει νὰ τραθῆξῃ τὴ σκανδάλη.

Ὅμως τὴν ἴδια στιγμή κατὰ φοβερό κι' ἀπίστευτο γίνεται:

Τὸ πιστόλι ξεφεύγει ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ Μπαλούχ!... Ἀντὶ δὲ μὴ νὰ πέσῃ κάτω, σταματάει αἰωρούμενο στὸ κενό!...

Καὶ νά: Ἡ κἀννη του σηκώνεται τώρα πρὸς τὰ ἑπάνω. Κι' ἡ σκανδάλη ἀρχίζει νὰ τραβιέται μονάχη της:

— Μπάμ, μπούμ, μπάμ, μπούμ, μπάμ, μπούμ!...

Ἐξῇ πυροβολισμοὶ ἀντηχοῦν...

Ὁ Ἀρχικακούργος κι' ἡ συντρόφισσά του κυττάζουν μὲ δέος τὸ μαγεμένο πιστόλι! Ἐχουν μαρμαρώσει ἀπὸ τρόμο καὶ φρίκη!

Τὸ ἴδιο κι' ὁ Γκαούρ κι' ὁ Ταρζάν!

Τὸ δῦλο ἀδειάζει ἔτσι τὶς ἔξη σφαῖρες ποὺ βρίσκονται μέσα στὸ «μῦλο» του. Ὑστερὰ προχωρεῖ — αἰωρούμενο πάντα — πρὸς τὸ ἀνοιγμα τῆς σκηνῆς. Κι' ἀπ' ἐκεῖ τινάζεται μονάχο του καμμιὰ τριανταριά μέτρα μακριά!...

Ἀπ' τὸν τρόπο καὶ τὴ φρίκη ποὺ νοιώθουν ὅλοι, πρώτη συνέρχεται ἡ Ζεράν. Τραβάει ἀμέσως τὸ δικό της πιστόλι. Καὶ κάνει νὰ σκοτώσῃ τὸν Γκαούρ!

Μὰ τὸ ἴδιο ἀνεξήγητο μυστήριο ἐπαναλαμβάνεται: Τὸ περιστροφὸ ξεφεύγει κι' ἀπὸ τὰ δικά της χέρια. Μένει πάλι αἰωρούμενο στὸ κενό! Ὅμως αὐτὴ τὴ φορὰ, δὲν πυροβολεῖ. Οὔτε προχωρεῖ γιὰ τὸ ἀνοιγμα τῆς σκηνῆς.

Γίνεται ὅμως κάτι ἄλλο, πιὸ καταπληκτικό:

Ἡ κἀννη του γυρίζει τώρα πρὸς τοὺς κακούργους συντρόφους. Καὶ μιὰ παράξενη φωνὴ τοὺς διατάζει:

— Ἐξω!..., Ἐξω κι' οἱ δύο σας!...

ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΟΣ ΣΥΜΜΑΧΟΣ!

Πάνω ἀπὸ τὴ θαθεῖα χαρά, δρὰ τὸ κακὸ συνεχίζεται. Ὁ Μᾶξ Ἀρλαν, ὁ Γιαχάμπα μὲ τοὺς μαύρους του, ὁ Κραγιαμπού κι' οἱ δύο γυναῖκες, βρίσκονται σὲ τραγικὴ θέσι! Ἐχουν ὑποχωρήσει ἀρκετά. Κοντεύουν νὰ φθάσουν στὸ θραχάκι ποὺ εἶναι κρυμμένη ἡ

Χουχού.

Οί λευκοί κακούργοι, με τὰ ὅπλα τους, ἔλα καὶ προχωροῦν...

"Ὀμως, ξαφνικά, οἱ φίλοι μας ἀποκτοῦν κι' ἕναν καινούριο φοβερό σύμμαχο. Εἶναι ὁ τρελλὸς Νταμπούχ. Μαζὶ μ' ἕνα ὀλόκληρο κοπάδι ἀπὸ γορίλλες.

Ὁ Μάξ "Ἀρλαν κι' ὁ Γιαχάμπα προφθαίνουν καὶ τὸν συγκρατοῦν. Δὲν τὸν ἀφίνουν νὰ χυθῇ πάνω στοὺς λευκοὺς μετὰ τὰ ὅπλα. Οἱ ἀμέτρητες σφαῖρες τους θάκκαναν κόκκινο τὰ πλατεῖα τριχωτὰ του στήθεια!

Τοὺς γορίλλες του ὅμως ποιοὺς νὰ τοὺς συγκρατήσῃ; Αὐτοὶ — χωρὶς νὰ ιωῶθουν τὸν κίνδυνο — χύνονται μέσα στὶς σφαῖρες τῶν κακούργων. Κι' οἱ περισσότεροι ἀπὸ δαύτους θρίσκουν γρήγορα τὸν ἀδικο χαμό. Λίγοι καταφέρνουν νὰ σωθοῦν καὶ νὰ ξαναγυρίσουν, οὐρλιάζοντας, κοντὰ στὸν Νταμπούχ!

Νὰ ὅμως πού ξαφνικά κάτι ἀναπάντεχο γίνεται: Ὁ Μπαλούχ κι' ἡ Ζεράν θγαίνουν τρομοκρατημένοι ἀπ' τὴ σκηνή τους. Προχωροῦν σὰν ὑπνωτισμένοι πρὸς τοὺς ἄλλους λευκοὺς κακούργους πού πολεμοῦν.

Πίσω τους — αἰωρούμενο στὸ κενό — τοὺς παρακολουθεῖ ἕνα πιστόλι. Μὲ τὴν κἀνη γυρισμένη πρὸς τίς ράχες τους.

Ταυτόχρονα ὁ Ἀρχικακούργος φωνάζει στοὺς ἀνθρώπους του :

— Πίσω, παιδιά! Πίσω ὅλοι!... Μεγάλο κακὸ μᾶς θρῆκε! Ὁ καθένας σας ἄς κυττάξῃ νὰ σώσῃ τὸν ἑαυτὸ του!

Οἱ δειλοὶ κακούργοι πετᾶνε τὰ ὅπλα τους καὶ τὸ θάζουν στὰ πόδια. Σκορπίζουν σὰν τρομαγμένα ἀγριοκάτσια!

Ὁ γιριλλάνθρωπος Νταμπούχ δὲν κρατιέται ἄλλο. Φοβᾶται μὴ τοῦ ξεφύγουν οἱ λευκοὶ πρὶν προφθάσῃ νὰ ἐκδικηθῇ τοὺς, ἀδικοσκοτωμένους γορίλλες του.

Πετιέται ἀμέσως ὀρθός. Καὶ κατεβαίνει ἀκράτητος τὴ χαράδρα. Οἱ λιγοστοὶ ζωντανοὶ γορίλλες του τὸν ἀκολουθοῦν.

"Ἔτσι — χωρὶς καμμιὰ ἀντίστασι — φθάνει κάτω στὴ μεγάλη σκηνή. Μπαίνει ἀλαφιασμένος μέσα, ἀναζητῶντας τοὺς κακούργους... Ὅμως ἀντικρῦζει, δεμένους κάτω τὸν Ταρζάν καὶ τὸν Γκαούρ! Τοὺς λύνει γρήγορα...

Στὸ μεταξὺ, ὅλοι οἱ ξένοι ἐπιδρομεῖς ἔχουν χάθῃ. Μαζὶ τους κι' ὁ Μπαλούχ κι' ἡ Ζεράν!

Ὅλοι οἱ ἥρωές μας σμίγουν χαρούμενοι τώρα. Πανηγυρίζουν γιὰ τὴ σωτηρία τους!

Μονάχα ἡ Χουχού ἀναστενάζει πονεμένα :

— "Ἀχ, καλέ, ἄχ! Ὁ «Ἀντρακλάς» μου χάθηκε! Ἡ γῆς ἀνοιξε καὶ τὸν κατάπιε!...

Καὶ ξεσπώντας σὲ λυγμοὺς συνεχίζει :

— Πάει τὸ χρυσό μου! Χί, χί, χί!... Κρῖμας τὴ χατζάρα

του!

"Ολοι τώρα έτοιμάζονται να φύγουν. Νά τραβήξω κα-
θένας για τὸ λημέρι του...

"Ομως ξαφνικά δυνατὸς
θόμβος φθάνει στ' αὐτιά τους.
Ἐνῶ ταυτόχρονα ἓνα μεγάλο
σιδερένιο Πουλὶ παρουσιάζε-
ται στὸν οὐρανό! Εἶναι ἑλι-
κόπτερο!

Σὲ λίγο ἔχει χαμηλώσει πο-
λὺ πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους.
Μέσα σ' αὐτὸ διακρίνονται
καθαρά ὁ Μπαλοῦχ κι' ἡ Ρα-
ζένα.

Οἱ κακοῦργοι ἐπιβάτες του
πυροβολοῦν ἀπὸ ψηλά. Πετᾶ-
νε χειροβομβίδες!...

Οἱ φίλοι μας ξαφνιαζονται.
Τρέχουν ἀνήσυχoi νὰ κρυ-
φτοῦν πάλι. Μὰ οἱ δυὸ Ἀρχι-
κακοῦργοι παρακολουθοῦν
ἀπὸ ψηλά, τίς κινήσεις τους.
Τοὺς κτυποῦν ἀλύπτια. Γρή-
γορα θὰ τοὺς ἐξοντώσουν!

Ξαφνικά, ἓνα τρομακτικὸ
οὐρλιαχτὸ σχίζει τὸν ἄέρα!
Μὲ τεράστια πηδήματα κατα-
φθάνει ὁ φοβερὸς Μποχάρ!...

"Ολοι ἐτοιμάζονται νὰ χυ-
θοῦν τώρα πάνω του. "Ομως
ὁ Τερατάνθρωπος τοὺς καθη-
συχάζει:

— Εἶμαι φίλος σας! Ἡρθα
νὰ σᾶς βοηθήσω!

Ταυτόχρονα ἀρπάζει ἀπὸ
κάτω μιὰ μεγάλη πέτρα!...
Γύρω του σκάζουν χειροβομ-
βίδες. Μὰ οἱ κρότοι δὲν τὸν
τρομάζουν πιά. Ἡ Γιοχάνα
τὸν ἔχει κάνει ἀγνώριστο!

Καὶ νά: Μὲ τὴν τρομακτι-
κὴ του δύναμη ἐκσφενδονίζει
τὴν πέτρα ψηλά. Κτυπάει τὸ
ἑλικόπτερο στὴν οὐρά. Τοῦ τὴ

σπάζει!...

Τὸ σιδερένιο Πουλὶ γέρνει
ἀμέσως πρὸς τὰ πίσω. Ὁ με-
γάλος ὀριζώντιος ἑλικὰς του
ἐξακολουθεῖ νὰ περιστρέφεται.
Καὶ πέφτει ὁμαλὰ σὲ ἀρκετὴ
ἀπόστασι...

Ὁ Μπαλοῦχ κι' ἡ Ζεράν
προφθαίνουν. Πηδοῦν ἔξω πα-
νικόβλητοι καὶ τὸ βάζουν στὰ
πόδια. Χάνονται γρήγορα πί-
σω ἀπ' τὴν πυκνὴ κι' ἄγρια
θλάσθησι.

Σὲ λίγο, ὅλοι οἱ σύμμαχοι
ἔχουν φθάσει χαρούμενοι κον-
τὰ στὸ πεσμένο ἑλικόπτερο!
Τὸ θρίσκουν ἄδειο. Καμμιὰ
ζωντανὴ ψυχὴ δὲν θρίσκειται
μέσα...

Κι' ὅμως! Μιὰ γνώριμη φω-
νὴ ἀντηχεῖ ἀπ' τὸ ἐσωτερικὸ
του:

— Πίσω, μάγκες καὶ σᾶς ἔ-
φαγα!

Ἡ Χουχοῦ θάζει τὰ κλάμα-
τα:

— Καλὲ ὁ "Αντρακλὰς μου
εἶναι. Μπρουκολάκισε τὸ
χρυσὸ μου! Κρίμας τὴ χατζά-
ρα του. Μὲ συγχωρεῖτε κιὸ-
λας!

Μὰ ἡ φωνὴ τοῦ νάνου τὴν
καθησυχάζει:

— Στάσου, μωρὴ μαμζέλ.
Μὴν κάνης ἔτσι. Μόλις πάρω
καὶ τ' ἄσπρο χαπάκι θά... ξε-
μπρουκολακιάσω!...

Καὶ νά: Σὲ λίγες στιγμὲς
ὁ φοβερὸς καὶ τρομερὸς Πο-
κοπίκο παρουσιάζεται ὁλο-
ζώντανος μπροστὰ τους. Κι'
ἐξηγεῖ σ' ὅλους, ποὺ ἔχουν ἀ-
πομείνει με γουρλωμένα μά-
τια κι' ἀνοιχτὰ στόματα:

— Ἄς εἶναι καλὰ ὁ Να-

χραντούκας πού μουδωσε τὰ
δυὸ χάπια! Κατάπια τὸ μαῦ-
ρο καὶ γίνηκα ἀόρατος!...

»Τοῦ λόγου μου μπῆκα στὴ
σκηνὴ κι' ἄρπαξα τὴν κου-
μπούρα τοῦ Μπαλούχ!... Τοῦ
λόγου μου θάρησα στὸν ἀέ-
ρα τοὺς ξέση πυροβολισμούς!
Τοῦ λόγου μου τὴν πέταξα
ὕστερις ἔξω!... Τοῦ λόγου μου
ἄρπαξα καὶ τὴ μπιστόλα τῆς
δομοφονεῖας! Τοῦ λόγου μου
τοὺς ἔβγαλα ἔξω!... Τοῦ λό-
γου μου τοὺς ἔβαλα νὰ φωνά-
ξουνε στοὺς ἀνθρώπους τους
νὰ τὸ θάλουνε στὰ πόδια!...

»Ὅμως ὁ Μπαλοῦχος κι' ἡ
Τέτοια του εἶχαν κρυμμένο,
πιὸ πέρα, ἓνα «ἀλικόπτερο»!

— Ἐλικοπίτουρον, θλάξ!
τὸν διορθώνει ἡ Χουχού.

Ὁ νᾶνος τῆς δίνει μιὰ καρ-
παζιά :

— Ἀμὰν σβέρκος, ἀδερφέ
μου! κάνει μέ θαυμασμό. Βα-
ρεῖς στράκα κι' ἀντιλαλοῦνε
τὰ θουνά!...

Κι' ἀποτελειώνει τὴν ἀφή-
γησί του :

— Τὸ λοιπόν, μόλις τοὺς
γλέπω νὰ μπαίνουνε μέσα, ἀ-
όρατος καθὼς ἤμουνα, τρυ-
πῶνω κι' ἐλόγου μου ἐντός!...
Τὰ παρακάτωθεν τὰ ἐέρετε :
Ὁ μπάμπια Κέφαλος πέταξε
μιὰ κοτρώνα καὶ μᾶς ἔφερε
καπάκι. Ὑστερις ἦπια τὸ ἄ-
σπρο χάπι καί!...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
λέει τώρα στοὺς συντρόφους
του :

Οἱ λευκοὶ κακοῦργοι δὲν θὰ
φύγουν ἔτσι εὐκολὰ ἀπ' τὴ
Ζούγκλα. Θὰ ἐτοιμαστοῦνε
πάλι. Θὰ μᾶς ἐπιτεθοῦν μέ
μεγαλεῖτερη λύσσα καὶ μα-
νία!

»Ἐλάτε λοιπὸν στὴ σπη-
λιά μου. Ἐκεῖ θὰ σκεφτοῦμε
τί πρέπει νὰ γίνη. Πῶς θὰ ξε-
καθαρίσουμε τὴ Ζούγκλα ἀπ'
αὐτοὺς τοὺς ἐγκληματίες!...

Ἔτσι, ὅλοι μαζί ξεκινᾶνε...
Παίρνουν κατεύθυνσι πρὸς τὴ
σπηλιά τοῦ Ταρζάν. Εἶναι φί-
λοι πιά μεταξύ τους. Εἶναι
σύντροφοι καὶ σύμμαχοι!

Πίσω-πίσω ἀκολουθοῦν ὁ
Ποκοπικό κι' ἡ Χουχού.

Ὁ τρομερὸς νᾶνος τῆς λέει:

— Θὰ ξαναπάω στὸ Ναχρα-
ντούκα νὰ ζητήξω κι' ἄλλο ἔ-
να ἀορατόχαπο...

— Καλὲς γιατίς γλύκα μου;

— Γιὰ νὰ στὸ δώσω νὰ τὸ
πιῆς. Θέλω νὰ δῶ πῶς θὰ φαί-
νεσαι ὅταν θᾶσαι... ἀόρα-
τη!

Ἡ «μαύρη γόησσα» δὲν δέ-
χεται :

— Ἀδύνατον! Οὐδέποτε θὰ
πιῶ τοιοῦτον χαπάκι! Ἐκ λύ-
πης μου πρὸς ἐσέ!...

— Γιατί, μωρὴ μαμζέλ;

— Καθότι ἂν γίνω ἀόρατη,
δὲν θὰ μέ γλέπης γιὰ νά...
γλυκαίνεται τὸ ματάκι σου!
Μὲ συγχωρεῖτε κιδλας!

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Τέλος

ΣΥΝΑΓΕΡΓΟΣ

στούς φίλους και στις φίλες τοῦ «Γκαούρ—Ταρζάν»

ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

θὰ παρακολουθήσετε ὅλες καὶ ὅλοι

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ

Αὐτὸς εἶναι ὁ τίτλος τῆς 71ης καταπληκτικῆς περι-
πέτειας Ζούγκλας ποὺ ἔχει γράψει ὁ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

—'Ο Γκαούρ παραφρονεῖ!—Τὸ φάντασμα τῆς τραγι-
κῆς νύκτας!—'Ο δολοφόνος παραμονεύει.—Μὴ τε-
ρατόμορφη Νύφη!—'Η φοβερὴ παγίδα τοῦ Γιαχάμ
πα.—Μὴ μεγάλη καὶ ἀνεπάντεχη συμφορὰ!—'Ο βρο-
κόλακας τῆς μπόρας!

ΚΑΝΕΝΑΣ

δὲν πρέπει νὰ χάσῃ τὴν Πέμπτη τὴν περιπέτεια:

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ

Γραμμένη ἀπὸ τὸν **ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ**

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

«ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ»

Κυκλοφοροῦν καὶ θὰ Πέμπτη

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΛΗΝ:

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Βερανζέρου 26 β Ἀθῆναι

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ:

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΥΙΟΣ

Ἐκδοτ. Οἶκος «Α Γ Κ Υ Ρ Α» Πειραιῶς 18—Ἀθῆναι

Σημ.—Αἱ ἐπιστολαὶ δέον ν' ἀπευθύνωνται εἰς τὸν Συγ-
γραφέα. Τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα καὶ αἱ παραγγελίαι
εἰς τὸν Ἐκδότην.

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ « ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ »

Τις γράφει ο ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Κυκλοφορούν ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ σὲ δλόκληρη τὴν Ἑλλάδα.

ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ. (Τόμος 1ος)

1) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. 2) ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ. 3) ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 4) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ. 5) Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ. 6) Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ. 7) ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ. 8) ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ.

ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ. (Τόμος 2ος)

9) ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ. 10) ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 11) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 12) ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ. 13) ΤΑΤΑΜΠΟΥ, ΗΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 14) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ. 15) Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 16) Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ.

ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ. (Τόμος 3ος)

17) Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ. 18) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ. 19) ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ. 20) ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ. 21) Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ. 22) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ. 23) Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ. 24) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ.

ΣΕΙΡΑ ΤΕΤΑΡΤΗ. (Τόμος 4ος)

25) Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ. 26) ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 27) Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ. 28) ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ. 29) ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ. 30) Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 31) ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 32) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ.

ΣΕΙΡΑ ΠΕΜΠΤΗ. (Τόμος 5ος)

33) Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ. 34) Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ ΚΙ' ΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ. 35) ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΖΕΪΝ. 36) Ο ΤΥΦΛΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ. 37) Ο ΓΟΡΙΛΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΤΑΜΠΟΥΧ. 38) Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΝΑΧΡΑ ΝΤΟΥ. 39) Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 40) Ο ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.

ΣΕΙΡΑ ΕΚΤΗ. (Τόμος 6ος)

41) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΝΟΧΟΣ. 42) ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 43) ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ. 44) ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΓΙΓΑΝΤΕΣ. 45) Η ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ. 46) ΖΟΥΓΚΛΑ ΧΩΡΙΣ ΓΚΑΟΥΡ. 47) ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ. 48) ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ.

ΣΕΙΡΑ ΕΒΔΟΜΗ. (Τόμος 7ος)

49) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ. 50) ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ. 51) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ. 52) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΡΙΑΝΘΡΩΠΟΣ. 53) Ο ΥΠΕΡΓΙΓΑΝΤΑΣ ΓΙΑΧΑΜΠΑ. 54) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ. 55) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 56) Η ΣΠΗΛΙΑ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ.

ΣΕΙΡΑ ΟΓΔΩΗ. (Τόμος 8ος)

57) ΤΡΑΓΙΚΗ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ. 58) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 59) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΠΟΥ ΜΙΛΑΕΙ. 60) ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΠΟΥΛΙ. 61) ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΤΗΣ ΧΑΡΑΔΡΑΣ. 62) Η ΦΥΛΗ ΤΩΝ ΣΚΕΛΕΤΑΝΘΡΩΠΩΝ. 63) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΣΤΟΝ ΒΥΘΟ. 64) Ο ΤΕΡΑΤΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΠΟΧΑΡ.

ΣΕΙΡΑ ΕΝΝΑΤΗ. (Τόμος 9ος)

65) ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ. 66) ΤΑ ΦΤΕΡΩΤΑ ΤΕΡΑΤΑ. 67) Ο ΗΡΩΑΣ ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ. 68) ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ. 69) ΣΑΤΑΝΙΚΟ ΞΕΓΕΛΑΣΜΑ. 70) Ο ΔΑΙΜΟΝΑΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 71) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ. 72) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΡΕΛΛΟΣ.

ΣΕΙΡΑ ΔΕΚΑΤΗ. (Τόμος 10ος)

73) ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ. 74) ΤΟ ΧΤΑΠΟΔΙ ΤΗΣ ΣΤΕΡΙΑΣ. 75) ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 76) ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 77) ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ. 78) ΤΟ ΧΑΛΥΒΔΙΝΟ ΤΕΡΑΣ. 79) Ο ΚΟΥΡΣΙΑΡΟΣ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ. 80) ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ.

ΚΑΙ Η ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ» ΔΕΝ ΘΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΗ ΠΟΤΕ
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ «ΑΓΚΥΡΑ» ΑΠΟΛΛ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΥΙΟΣ
ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΛΙΑΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΧΟΝΔΡΙΚΗΣ ΠΩΛΗΣΕΩΣ
ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 ΑΘΗΝΑΙ ΤΗΛ. [REDACTED]